உ

முருகன் அருள்வேட்டல்

"நவசக்தி" ஆசிரியர்

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்

பாடியது

பாலன் பதிப்புக்கழகம்

இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1932

விலை அணா 4.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

முன்னுரை

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்பது திருமூலர் திருவாக்கு. "ஒரு நாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரந் திரு நாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்பது மாணிக்க வாசகர் திருமொழி.

ஒரு பரம்பொருட்கே உலகில் பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. புறப்பெயர்களை மட்டுங் கொண்டு 'உன் தெய்வம்; என் தெய்வம்.' என்று போரிடுவது அறியாமை. பன்மை உணர்ச்சியால் வாதப் போர் நிகழ்த்த ஒருப்படும் நெஞ்சில் ஒருமை உண்மை விளங்கல் அரிது. ஆகவே, புறப் பெயர்களை விடுத்து அகப்பொருள் ஒருமையில் கருத்துச் செலுத்துவது அறிவுடைமையாகும்.

ஆண்டவனுக்கு உலகில் பல மொழியில் பல பெயர்கள் வழங்கப் படுகின்றன. அவைகளுள் முருகன் என்பதும் ஒன்று. முருகன் என்பது தமிழ்ப் பெயர். அதன்கண் கடவுள் இயல்கள் யாவும் அடங்கி யிருக்கின்றன. அவ்வியல்களை 'முருகன் அல்லது அழகு' என்னும் நூலில் விரித்துக் கூறியுள்ளேன்.

தனிப்பரம் பொருளாகிய முருகனுக்கு உடல் இயற்கை. முருகனே அவ்வுடலின் உயிர். உடலாம் இயற்கையைக் கொண்டே உயிராம் முருகனை உணர்தல் கூடும். இயற்கையும் முருகனும் பிரிவின்றி இயைந்து நிற்கும் அழகை என்னென்று கூறுவது? அவ்வழகு எக் கூற்றில் அடங்கும்? அவ்வழகை வருணிப்பதில் நிகழும் மகிழ்ச்சியே மகிழ்ச்சி; விளையும் இன்பமே இன்பம். இயற்கை யழகை அல்லது முருகைக் கவிகள் காவியங்களாகவும், சிற்பர்கள் ஓவியங்களாகவும் உலகிற்கு உதவியுள்ளார்கள். காவியங்களும் ஓவியங்களும் இயற்கை முருகன் படங்கள் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. அப்படங்கள் இயற்கை யழகினிடம் நெஞ்சைச் சேர்க்கப் பாலம் போலத் துணைசெய்யும் என்க.

ஆண்டவனுக்கென ஆங்காங்கே அமைந்துள்ள கோயில்கள், பல திறத் தத்துவங்களைக் கொண்ட ஓவிய நிலையங்களேயாகும். அவை களின் உட்பொருளை ஆராய்ந்தால் இயற்கை உடல் என்பதும், முரு கன் உயிரென்பதும் நனி விளங்கும்.

இப்பெற்றி வாய்ந்த கோயில்களை வழிபடுவது இயற்கை முரு கனை நினைவூட்டிக் கொள்வதாகும். வாக்கு மனங்கட்கு எட்டாத ஒரு பொருளை நினைப்பதற்கும், வாழ்த்துதற்கும், வணங்குதற்கும் கோயில் கள் துணைக்கருவிகளாக நின்று வருகின்றன.

முருகனுக்குரிய வழிபாடுகள் பல திறத்தன. அவைகளுள் ஒன்று பாட்டு வழிபாடு. அவ்வழிபாட்டைச் சிறந்த ஒன்று என்றுங் கூறலாம். "அர்ச்சனை பாட்டேயாகும்" என்றார் சேக்கிழாரும். பாட்டர்ச்சனை கள் முருகனுக்குக் கோடிக் கோடிக் கணக்கில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இயற்கைச் செல்வர்களின் அர்ச்சனைகளில் முழுகியுள்ள முருகனுக்கு இயற்கைஎளியன் அர்ச்சனை எத்தன்மையதா யிருக்குமென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

முருகனை யான் இளமை தொட்டு ஒவ்வொரு விதமாக வழி பட்டு வந்திருக்கிறேன். அவ்வவ் வழிபாடுகள் யாவும் ஒன்றி, இயற்கை முருகன் வழிபாட்டில் என்னைச் செலுத்தின. இயற்கை வழிபாடு, முருகன் அருள் வேட்டலை எழுப்பிற்று.

அடியனால் யாக்கப்பெற்ற "உரிமை வேட்கை அல்லது நாட் டுப்பாட்டு" என்னும் நூல் வெளி வந்த பின்னர், 'முருகன் அருள் வேட்டுப் பாடல் பாடுதல் வேண்டும்' என்ற வேட்கை எழுந்தது. அவ் வேட்கை இந்நூலிலுள்ள பாக்களாகப் பரிணமித்தது. நூலின் உள்ளு றைக்கேற்ப நூலுக்கு "முருகன் அருள்வேட்டல்" என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

குற்றங் குறைகளை அன்பர்கள் மன்னிப்பார்களாக.

சென்னை
இராயப்பேட்டை,
6-4-1932.

திருவாரூர். வி. கலியாணசுந்தரன்.

முருகன் அருள்வேட்டல்

திருச்செந்தூர்

செந்திலாண் டவனே! செந்திலாண் டவனே!
செந்திலோ நின்னிடம்? சிந்தையோ நின்னிடம்?
இங்குமோ இருக்கை? எங்குமோ இருக்கை?
போக்கும் வரவும் நீக்கமும் இல்லா
நிறைவே! உலகம் இறையென நின்னை
உன்னுதல் எங்ஙன்? உணருதல் எங்ஙன்?
மண்ணும் புனலும் விண்ணுங் காற்றும்
அங்கியும் ஞாயிறுந் திங்களும் உயிரும்
உடலா யிலங்குங் கடவுள் நீயெனில்,
உன்னலுங் கூடும் உணரலுங் கூடும்;
செயற்கை கடந்த இயற்கை யொளியே!
உறுப்பிலா அறிவே! குறிப்பிலா மாந்தர்
எண்ணவும் ஏத்தவுங் கண்களி கூரவும்
மூல ஒலியே கோழிக் கொடியாய்,
விதவித மாக விரியும் இயற்கை
நீல மஞ்ஞை கோல ஊர்தியாய்,
இச்சை கிரியையே நச்சிரு தேவியாய்,
மூன்று மலமாம் மூன்று சூர்தடி
ஞானமே வேலாய், மானவைம் புலன்கள்
மருள்மனம் நீக்கி அருள்மனப் புலஞ்செய,

மூவிரு முகங்கொள் மூவா அன்பே !
வெண்மணல் வெளியில் தண்கடல் அலைவாய்
வீற்றிருந் தருளுஞ் சாற்றருங் கோலம்
அஞ்சையுங் கவர்ந்து நெஞ்சையுங் கவர்ந்தே
ஒருமையில் நிறுத்தும் பெருமைதான் என்னே !
எந்நிலை போதும் அந்நிலை நீங்கா
வரமே வேண்டும் உரமே வேண்டும்
செந்திற் சிறக்குஞ் சிந்தையே வேண்டும்
இருளைச் சீக்கும் அருளது வேண்டும்
வருக வருக அருள வருக
அய்யா வருக மெய்யா வருக
வேலா வருக விமலா வருக
சீலா வருக செல்வா வருக
அன்பா வருக அழகா வருக
இன்பா வருக இளையாய் வருக
வருக வருக முருகா வருக
குருவாய் வருக குகனே வருக
எந்தாய் ! எளியேன் என்னே செய்குவன் !
கந்தா ! கடம்பா ! கதிர்வடி வேலா !
கல்வி அறிவால் அல்லலை அழிக்க
முயன்று முயன்றே அயர்ந்தயர்ந் தொழிந்தேன்
என்றுஞ் செந்நெறி துன்றி நிற்கக்
காதல் பெரிதே ஆதல் இல்லை;
எங்கும் நின்னருள் தங்குதல் கண்டு
துன்ப உலகை இன்பமாக் காணக்
குருமொழி வேண்டும் ஒருமொழி வேண்டும் ;
அம்மொழி வேட்டு வெம்மனம் அலைதலை
நீயே அறிவாய் சேயே ! சிவமே !
பெறுதற் கரிய பிறவியை ஈந்தாய் ;

அவ்வரும் பிறவியின் செவ்வியல் தெளிய,
ஏட்டுக் கல்வியில் நாட்டஞ் செலுத்தி,
இல்லற மென்னும் நல்லற மேற்றுச்,
செருக்குச் செல்வமும் உருக்கு வறுமையும்
இரண்டு மில்லா எளிமையில் நின்று,
வாதச் சமயமும் பேதச் சாதியும்
ஆதியி லில்லா நீதியைத் தெரிந்து,
பற்பல குரவர் சொற்றன யாவும்
ஒன்றென உணர்ந்து, நன்றெனக் கொண்டு,
தொண்டின் விழுப்பங் கண்டுகண் டாற்றிச்,
செயற்கையை வெறுத்தே இயற்கையை விரும்பி,
அத்தா! நின்னடிப் பித்தே நெஞ்சில்
முருகி எழும்பக், கருதிய தருளே;
முற்றுமவ் வருளும் பெற்றே னில்லை;
மெய்ய! நின் உண்மையில் ஐயமோ இல்லை;
முனைப்பறுந் தொதுங்கின் நினைப்புலன் உணரும்
நுட்பம் அறிந்து பெட்பில் சிறியேன்,
உழன்று பன்னெறி உழைத்துழைத் தலுத்தேன்;
அறவே முனைப்புள் அறுதல் என்றோ?
அழுக்கு வாழ்வில் வழுக்கலோ அதிகம்;
குறைபல உடையேன்; முறையிடு கின்றேன்;
வேறென் செய்வேன்? வேறெவர்க் குரைப்பேன்?
பன்னிரு கண்ண! என்னொரு மனங்காண்;
ஆலைக் கரும்பெனப் பாலன் படுதுயர்
களைய வருக களைய வருக
அழல்படு புழுவெனப் புனல்விடு கயலெனத்
துடிக்கும் ஏழையை எடுக்க வருக
வருக வருக முருகா வருக
குருவாய் வருக குகனே வருக
சிந்தா மணியே! நந்தா விளக்கே!

மயிலூர் மணியே ! அயிலார் அரசே !
பிழைபொறுத் தருள்க ; பிழைபொறுத் தருள்க ;
குன்ற மெறிந்த கன்றே போற்றி
சூரனை வென்ற வீரனே போற்றி
வள்ளி மணந்த வள்ளலே போற்றி
அன்பருக் கருளும் இன்பனே போற்றி
போற்றி போற்றி புனிதா போற்றி
மக்கள் பலப்பலச் சிக்கலுக் கிரையாய்
நலனை யிழந்தே அலமரு கின்றார் !
சாதியால் சில்லோர் நீதியை யிழந்து,
நிறத்தால் சில்லோர் அறத்தைத் துறந்து,
மொழியால் சில்லோர் வழுவி வீழ்ந்து,
மதத்தால் சில்லோர் வதைத்தொழில் பூண்டு,
நின்னை மறந்தே இன்ன லுறுதல்
என்னே ! என்னே ! மன்னே ! மணியே !
பேரும் ஊரும் பிறவு மில்லா
இறைவ ! நிற்குத் தறைமொழி பலகொடு
அன்பர்கள் சூட்டிய இன்பப் பெயர்கள்
எண்ணில எண்ணில ; எண்ணில் அவைகளின்
பொருளோ ஒன்று ; மருளே யில்லை :
பன்மைப் புறப்பெயர்ச் சொன்மையில் கருத்தை
நாட்டி ஆணவம் பூட்டிப் போரிடும்
அறியாமை நீங்க, அறிவை அருள்க ;
எங்குமோ ருண்மை தங்குதல் கண்டே
" ஒன்றே தெய்வம் ஒன்றே அருள் நெறி "
என்னும் உண்மையில் மன்னி நிற்க
அருள்க அருள்க தெருளொளி விளக்கே !
சிந்தையில் நீங்காச் செந்தமிழ்ச்
செந்தி வாழ்வே ! செந்தி வாழ்வே !

திருப்பரங்குன்றம்

மங்கையர்க ளென்ன மலர்சோலைத் தண்ணீழல்
தங்கு பரங்குன்றச் சண்முகனே!—இங்கடியேன்
அன்னையினும் மிக்க அருளுடையான் நீயென்றே
உன்னை யடைந்தேன் உவந்து. ௧

மக்களுக்கு முன்பிறந்த மந்தி செறிசோலை
மிக்க பரங்குன்ற மேயவனே!—இக்கலியில்
உன்னை நினைந்துருக ஊக்கியதும் உன்னருளே
இன்னல் களைந்தருள்க இன்பு. ௨

சேய்களென மந்திகளுஞ் சேர்ந்தாடும் பூம்பொழில்கள்
தோய்ந்த பரங்குன்றத் தோகையனே!—ஆய்ந்தறியின்
எங்குநீ எல்லாநீ என்றபே ருண்மையன்றி
இங்குமற் றுண்டோ இயம்பு. ௩

பச்சைப் பசுங்கிளிகள் பாடுகின்ற பண்ணொலியை
நச்சு பரங்குன்ற நாயகனே!—உச்சிமுதல்
கால்வரையு நெஞ்சாக் கசிந்துருகல் எக்காலம்
வேல்விளங்கு கைம்மனமே வேண்டு. ௪

மாங்குயில்கள் கூவ மயிலாலுந் தேம்பொழில்கள்
தேங்கு பரங்குன்றத் தெய்வமே!—வாங்கிவேல்
குன்றெறிந்த கோமானே! குற்றமுடைச் சாதிநெறி
என்றெறிந் தின்பருள்வா யிங்கு. ௫

கண்ணுழும் மந்தி கனிகொண்டு பந்தாடும்
விண்ணூர் பரங்குன்ற வித்தகனே!—புண்ணுடுஞ்
சாதி மதங்களெல்லாஞ் சாய்ந்தொழிந்து சன்மார்க்க
நீதி பெருகவருள் நின்று. ௬

அன்றிலும் பேடும் அழகா யுலவிவரும்
வென்றிப் பரங்குன்ற வேலவனே !—நன்றுடைய
நின்பெயரால் தீண்டாமை நின்பெயரால் சாதிநேறி
வன்னெஞ்சர் செய்தனரே வம்பு. எ

தெய்வ மணங்கமழுஞ் செந்தமிழின் தேன்பாயுஞ்
செய்ய பரங்குன்றச் செல்வமே !—வையமதில்
தீண்டாமை எண்ணுநேஞ்சம் தீண்டுமோ நின்னடியைத்
தீண்டாமை மன்பறைக்கே தீட்டு. அ

நீலப் புறுக்கள் நிமிர்ந்தாடும் மாடஞ்சேர்
கோலப் பரங்குன்றக் கோமளமே !—சீலமளி
சன்மார்க்கச் செம்பொருளே ! சண்முகனே ! பூவினிலே
பன்மார்க்க நோய்தவிர்ப்பாய் பார்த்து. ௯

வானோரும் தேவர்களும் வந்து தவஞ்செய்யுங்
கானூர் பரங்குன்றக் கற்பகமே !—ஊனூறும்
ஊற்றை யுடல்கொண்டேன் உண்மை யுடலீந்து
கூற்றுவனைக் காய்ந்தெனைக்கா கூர்ந்து. ௧௦

பழமுதிர்சோலை

கண்ணிலே காண்பன காதிலே கேட்பன கந்தநின்றன்
எண்ணமா நெஞ்சில் இயங்கிடும் வாழ்வினை ஈந்தருள்க
விண்ணிலே முட்டி விரிநிலம் பாய்ந்து விளங்கிநின்று
பண்ணிலே மூழ்கும் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ௧

உள்ள மிருக்கும் உனையுணர் காதல் உறுதிகொள்ளாக்
கள்ள வினையேன் கசிவிலாப் பாவி கருணைபுரி

துள்ளு மறிமான் சுழிப்புன லஞ்சுஞ் சுனையினிலே
பள்ளு முழங்கும் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. உ

கற்ற கலைகள் களிபெருஞ் செல்வங் கடைவருமோ
சற்றும் அழியாக் கலைகளுஞ் செல்வமுந் தந்தருள்வாய்
வெற்றி விறலியர் யாழின் விருந்துணு வேழவினம்
பற்றெனக் கொண்ட பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ௩

வாழ்கநின் வேன்மயில் வாழ்கவென் றேதினம் வாழ்த்துமன்பர்க்
கூழ்வலி யின்மை உறுதியென் றுண்மை யுணர்ந்துகொண்டேன்
ஏழ்கதிர் மூழ்கி இழிபுன லாட இயற்கை நல்கிப்
பாழ்தரு நோய்தீர் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ௪

ஆறு முகமும் அருட்டாயர் நோக்கும் அயில்மயிலின்
வீறுங் கொடியும் விழிமுன் விளங்கின் வினையுமுண்டோ
தேறு பழம்பொழி சாறிழிந் தோடத் திரளருவி
பாறும் இடர்கள் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ரு

மண்புனல் தீவளி வான்சுடர் யாவுநின் வாழியுடல்
திண்ணுயிர் நீயெனில் உண்மையில் ஐயந் திகழலென்னே
வண்டுகள் யாழ்செய் மலரணி வல்லி வனப்பொழுகும்
பண்புடை ஞானப் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. சு

மலைபொழில் பூக்கள் மதிகடல் சேய்கள் மயிலனையார்
அலைவழி பாடல் அழகுநின் எண்ணம் அறிவுறுத்தும்
சிலைநுதல் வேடச் சிறுமியர் சேர்த்த செழியதந்தம்
பலகுவ டாகும் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. எ

ஆண்டவ நின்றன் அறிகுறி யாகிய ஆலயத்துள் [சே
தீண்டல்தீண் டாமை சிறத்தலால் அன்பர்கள் செல்வதெங்
வேண்டல்வேண் டாமை கடந்தவர் வாழ்வும் விரதமுஞ்சூழ்
பாண்டிய நாட்டுப் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. அ

சாதிநோய் பேய்மதம் சார்தரு கோயிலுள் சண்முகநின்
சோதி விளங்குமோ சூர்தடிந் தாண்ட சுடர்மணியே
நீதியே என்று நினையடி யார்கள் நிறைந்துநின்று
பாதமே போற்றும் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ௯

எல்லாரும் ஓருயிர் அவ்வுயிர் நீயென்ற ஆண்டவனே !
பொல்லாத சாதி புகுந்திவண் செய்யிடர் போக்கியருள்
சொல்லாத மோனச் சுவையிலே தேக்குஞ் சுகர்களிலே
பல்லோர்க ளுட்கொள் பழமுதிர் சோலைப் பரம்பரனே. ௧0

ப ழ னி

எண்ணமெலாம் பழனியிலே எழுத்தெல்லாம் பழனியிலே
கண்ணெல்லாம் பழனியிலே கருத்தெல்லாம் பழனியிலே
மண்ணெல்லாம் பழனியிலே விண்ணெல்லாம் பழனியிலே
பண்ணெல்லாம் பழனியிலே பகர்மனமே பழனியையே. ௧

சொல்லெல்லாம் பழனிமலை சுகமெல்லாம் பழனிமலை
இல்லெல்லாம் பழனிமலை இயற்கையெலாம் பழனிமலை
கல்வியெலாம் பழனிமலை கலைகளெலாம் பழனிமலை
செல்வமெலாம் பழனிமலை சிந்திப்பாய் பழனியையே. ௨

தேடாயோ பழனிமலை திரியாயோ பழனிமலை
நாடாயோ பழனிமலை நண்ணாயோ பழனிமலை
ஆடாயோ பழனிமலை அணையாயோ பழனிமலை
பாடாயோ பழனிமலை பாழ்மனமே பாழ்மனமே. ௩

பழனிமலை என்னுயிரே பழனிமலை என்னூனே
பழனிமலை என்னுடலே பழனிமலை என்பொருளே
பழனிமலை என்னுறவே பழனிமலை என்னூரே
பழனிமலை என்னுலகே பழனிமலை பணிமனமே. ௪

சித்தரெலாம் பழனிமலை சிவயோகர் பழனிமலை
பித்தரெலாம் பழனிமலை பெரியோர்கள் பழனிமலை
புத்தரெலாம் பழனிமலை புனிதரெலாம் பழனிமலை
பத்தரெலாம் பழனிமலை பழனிமலை பணிமனமே. ரு

அன்பெல்லாம் பழனிமலை அறிவெல்லாம் பழனிமலை
இன்பெல்லாம் பழனிமலை இரக்கமெலாம் பழனிமலை
துன்பறுக்கும் பழனிமலை துரியநிலை பழனிமலை
என்புருகப் பழனிமலை என்னுயோ பாழ்மனமே. சு

ஓங்கார மூலமலை உள்ளெழுந்த பாம்புமலை
நீங்காத சோதிமலை நிறையமிர்த தாரைமலை
தூங்காமல் தூங்குமலை துரியசிவ யோகமலை
வாங்காத ஞானமலை வளர்பழனி மலைமனமே. எ

ஆறுறு தத்துவத்தில் அடங்காத ஆண்டிமலை
கூறுத மொழியினிலே கூர்ந்துநிற்கும் வானமலை
மாறுத அழகினிமை மணம்வழங்கும் மகிழ்ச்சிமலை
சீறுத சிந்தையிலே திகழ்பழனி மலைமனமே. அ

உலகமெலாந் தொழுதேத்தும் உயர்பழனி மலையினிலே
அலகில்லா உயிர்க்குயிராய் அமர்ந்துநிற்கும் பெருமானே !
கலகமிடு மனமுடையேன் கருணைபெற வந்தடைந்தேன்
இலகுமொரு மொழிபகர எழிற்குருவா யெழுந்தருளே. கூ

பிறந்துபிறந் துழன்றலுத்தேன் பெரும்பிழைக ளிழைத்தலுத்தேன்
இறந்திறந்து களைத்தலுத்தேன் இறையவனே! உனைமறந்தே
திறந்தவெளிப் பழனிமலை திறமுணரிப் பிறவியிலே
சிறந்தவொரு மொழியருளத் திருவுளங்கொள் சிவகுருவே.

திருவேரகம்

அன்னையே அப்பா என்றே அடைந்தனன் அருளை நாடி
உன்னையே உள்கு முள்ளம் உதவியோ வேறு காணேன்
பொன்னியே என்ன இன்பம் பொங்கருள் பொழிக இங்கே
இந்நில மதிக்குஞ் செல்வ ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௧

உடலருங் கோயி லாக உன்னிடங் கூடுங் காதல்
விடுவது மில்லை அந்தோ வெற்றியும் பெறுவ தில்லை
கடலதைக் கையால் நீந்தக் கருதிய கதைபோ லாமோ
இடரிலா வயல்கள் சூழ்ந்த ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௨

நீலவான் குவிந்து நிற்க நிலவுகால் மணலில் சிப்பப்
பாலதாய்ப் பொன்னி நீத்தம் பளிங்கென வெள்ளஞ் சிந்துங்
கோலமே உள்ள மேகிக் கூட்டுநல் அமைதி வேளை
ஏலவார் குழலி யானேன் ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௩

சிந்தையைக் கொள்ளை கொண்ட செல்வமே! கோயில் நின்று
வெந்தழல் கதிரில் மூழ்கி விளைபசுங் கடலி லாடி [ல்
முந்துகா விரிநீர் தோய்ந்து முற்றுநின் ஒளியி லாழ்ந்தே
இந்துவின் குழவி ஆனேன் ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௪

பொன்னொளி மேனிச் செல்வ! புலங்கவர் மேனி தன்னைக்
கன்னியர் அழகே என்கோ காளையர் வீர மென்கோ [கோ
பொன்னியின் பொலிவே என்கோ புலம்பயிர்ப் பசுமை என்
என்னென உரைப்பன் ஏழை ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௫

சாதியும் மதமும் வாதத் தர்க்கமும் வேண்டேன் வேண்டே
ஆதியே அலைந்து போனேன் அடிமலர் வண்டே யானேன் [ன்
மேதிகள் சேற்றி லாழ்ந்து மிகமகிழ் பழன மாந்தர்க்
கீதலே போல ஓங்கும் ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. ௬

ஆதியில் ஆல யத்துள் அருளிலாச் சாதி யுண்டோ
நீதியில் கூட்டத் தாலே நிறைந்தது சாதி நாற்றம்
மாதுயர் இடும்பைப் போக்கி மாநிலம் உய்யச் செய்வாய்
ஏதமில் மருதங் கேட்கும் ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. எ

பெண்ணினை நீத்தல் ஞானப் பேறெனப் புகல்வோர்உள்ளார்
கண்ணினில் ஒளியை வேண்டாக் கருத்தினர் அவரே யாவர்
மண்ணிலக் கொடுமை தேய்ப்பாய் மங்கையர் வடிவே! செய்யில்
எண்ணிலா ஏர்கள் சூழ்ந்த ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. அ

பிறப்பினைத் தந்து தந்து பேயனை மகனாய்ச் செய்த
அறத்தொழில் நினதே யன்றோ? அன்னையின் அன்பே கண்
புறப்பசுங் கடலை நீந்திப் புலன்விழிப் பசுமைபோர்க்க[டேன்
இரக்கமாம் பசுமை மேனி ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. கூ

ஓமொலி கோழி கூவ உலகமே மயிலா நிற்கத்
தேமொழி வள்ளி இச்சை தெய்வப்பெண் கிரியை யாக
நாமற ஞானம் வேலாய் மனப்புலன் முகங்க ளாறாய்
ஏமுறக் கோலங் காட்டாய் ஏரகத் தியற்கைக் கோவே. க௦

குன்றுதோறாடல்

எண்ணி எண்ணி இணையடி சேர்ந்தனன்
கண்ணு நெஞ்சங் கருதுங் கருணையே
விண்ணுங் காடும் விரிகடல் காட்சிசெய்
குண்டு கல்செறி குன்றுதோ றாடியே. க

ஆர வாரம் அவனியில் வேண்டுமோ
தீர ஆய்ந்து திருவடி பற்றினன்
பாரும் வானும் பரவி வரம்பெறக்
கூர நின்றிடுங் குன்றுதோ றாடியே. உ

வெற்றுப் பேச்சால் விளைவது தீவினை
கற்ற கல்வி கழலடி கூட்டுமோ
செற்ற நீத்துச் சிவம்விளை சிந்தையர்
குற்ற மில்லவர் குன்றுதோ றாடியே ௩

நெஞ்சி லுன்னை நினைந்து வழிபடின்
அஞ்ச வில்லை அடிமையு மில்லையே
செஞ்சொல் வேடச் சிறுமியர் கிள்ளைகள்
கொஞ்சிப் பேசிடுங் குன்றுதோ றாடியே. ௪

மக்கள் வாழ்வு மலர்ந்த இடமெது
துக்க நீக்கிச் சுகஞ்செய் இடமெது
பக்கஞ் செங்கதிர் பான்மதி நேரிடம்
கொக்கி போற்றொடர் குன்றுதோ றாடியே. ௫

உலக வாழ்வை உனக்கு வழங்கிய
திலகன் யாரெனச் சிந்தைசெய் நெஞ்சமே
மலியு மாபல வாழையை மந்திகள்
குலவி யுண்டிடுங் குன்றுதோ றாடியே. ௬

தேனும் பாலுந் திரண்ட அமுதென
வானும் மண்ணும் வளரத் துணைபுரி
மானும் வேங்கையும் மாவும் விலங்கினக்
கோனும் வாழ்திருக் குன்றுதோ றாடியே. ௭

காலை வேளைக் கழல்பணி யின்றெனில்
மாலை வேளை மறலி வருவனே
நீல மங்கையர் நீள்குரல் ஒப்பிடுங்
கோலங் கொள்ளிருங் குன்றுதோ றாடியே. ௮

செயற்கைக் கோயிலைச் செற்றிடும் மாந்தரே
இயற்கைக் கோயி லிருப்பிடம் நோக்குமின்

மயிற்கு லங்கள் மகிழ்நட மாடவுங்
குயிற்கு ரற்பெறுங் குன்றுதோ றாடியே. ௯

காற்றும் வெய்யொளி கான்றிக் கலத்தலால்
ஆற்ற லாயுள் அதிகம தாகுமே
தேற்றஞ் சாந்தஞ் சிவமணஞ் சேரவெங்
கூற்றைக் கொன்றருள் குன்றுதோ றாடியே. ௧௦

கதிர்காமம்

கலியுகத்துங் கண்கண்ட கற்பகமே !
கருத்தினிக்குங் கரும்பே ! தேனே !
வலியிழந்து பிணியடைந்தேன் மலரடியே
துணையென்று மருந்து கண்டேன்
நலிவழித்துப் பொன்னுடலம் நல்கியருள்
நாயகனே ! ஞான நாதா !
கலிகடலில் மலரிலங்கைக் கதிரைவேற்
பெருமானே ! கருணைத் தேவே. ௧

தீராத பிணியெல்லாந் தீர்த்தருளும்
மருந்தாகித் திகழுஞ் சேயே !
பாராத நாளெல்லாம் பாழ்நாளே
யென்றுணர்ந்தேன் பரமா ! நின்னைச்
சேராத பிழைபொறுத்துத் திருவடிக்கே
அன்புசெயுஞ் சிந்தை நல்காய்
காராளுங் கானமர்ந்த கதிரைவேற்
பெருமானே ! கருணைத் தேவே. ௨

விழியில்லார் விழிபெற்றார் செவியில்லார்
செவிபெற்றார் விளம்பும் வாயில்
மொழியில்லார் மொழிபெற்றார் முருக!நின
தருளாலே, மூட நாயேன்
வழியில்லா வழிநின்று வளர்த்தவினை
வேரறுப்பாய் வரதா! மூங்கில்
கழியில்லார் களியாடுங் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௫

ஆண்டவனே! உடலளித்தாய் அதைநின்றன்
ஆலயமா யாக்கா திங்கு
மூண்டசின விலங்குலவுங் காடாக்கும்
முயற்சியிலே முனைந்து நின்றேன்
தீண்டரிய சிவசோதி! செய்ந்நன்றி
கொன்றபெருஞ் சிதட னானேன்
காண்டகுநித் திலங்கொழிக்குங் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௬

பகலெல்லாம் நின்நினைவே இரவெல்லாம்
நின்கனவே பாவி யேற்குச்
செகமெல்லாம் நினைக்காணச் சிவகுருவே
யெழுந்தருளச் சிந்தை கொள்க
குகவென்றால் பிடியுடனே கொல்யானை
ஒதுங்கிநிற்குங் குணமே மல்கக்
ககனவழிச் சித்தர்தொழுங் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௭

மண்பொன்னை மங்கையரை மாயையென
மறைந்தொழுகல் மதியா துங்கோல்
மண்பொன்னில் மங்கையரில் மாதேவ
நீயிலையோ மயக்க மேனோ

பண்ணிசைபோல் எங்குநிற்கும் பரமநினை
மறுத்தொழுகல் பாவ மன்றோ
கண்கவரும் மணியருவிக் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௬

நீலமயக் கடலினிலே நீண்டெழுந்த
பவளமலை! நின்னை நாடிச்
சீலமுடன் இருங்காட்டில் செல்வோரைக்
கரிகரடி சிறுத்தை வேங்கை
பாலணுகிப் பாயாது பத்தியிலே
மூழ்கிநிற்கும் பான்மை யென்னே
காலமிடங் கடந்தொளிருங் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௭

கடலெல்லாங் கதிரையென்று கைநீட்டி
வழிகாட்டக் கரிய காட்டின்
முடியெல்லாங் கதிரையென்று முழங்கியன்பால்
வரவேற்ப மூள்வி லங்கு
கடவின்றிக் கதிரையென்று புறமேகப்
புட்களெலாங் கதிரை யென்றே
கடிதணைந்தே உடன்தொடருங் கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௮

சாதிமதப் பிணக்கின்றிச் சமரசமா
யெல்லோருஞ் சார்ந்து சென்றே
ஆதியந்த மில்லாத அறுமுகனே
யென்றுன்னை அரற்று கின்றார்
சோதி!நின தருளவர்க்குத் துணைபுரிதல்
இயல்பன்றோ சொல்ல வொண்ணுக்
காதலன்பு கரைகடந்த கதிரைவேற்
பெருமானே! கருணைத் தேவே. ௯

தண்ணமரும் கடலெழுந்த தரைக்காட்டில்
தமிழ்க்கோயிற் றனிமை கண்டால்
மண்ணருவி ' முழவதிர மயிலாடக்
குயில்கூவ வண்டு பாடும் '
பண்மயத்திற் புலனுழைந்து பகரரிய
அமைதியுறும் ; பண்பு கூடும் ;
கண்மணியே ! கருத்தொளியே ! கதிரைவேற்
பெருமானே ! கருணைத் தேவே. ௧௦

கழுகுமலை

கந்தா குமரா கதிர்வேலா கருணை பெருகு காங்கேயா
சிந்தா மணியே சிவகுருவே சித்தந் தெளியத் திருவருளை
நந்தா ஒளியே நல்காயோ நானென் முனைப்பால் கெட்டேனே
எந்தாய் வள்ளி மணவாளா எழிலார் கழுகு மலையானே.

குற்ற நீக்கிக் குணஞ்செய்யக் கொடுத்த பிறவி பலபலவே
உற்ற இந்தப் பிறவியிலே உன்னை யுணரும் வாய்ப்புண்டு
கற்றல் கேட்டல் கண்திறவா கண்ணைத் திறக்கக் குருவாக
வெற்றி வேலா எழுந்தருளாய் விமலா கழுகு மலையானே.

உலகம் பொல்லா தென்கின்றார் உளமே பொல்லா தென்றுணர்ந்தேன்
கலக உளத்தைக் கடந்துநின்றால் கருணை வடிவே உலகமெலாம்
இலகும் உயிர்கள் நின்வடிவே எங்கே குற்றம் இறையோனே
அலகில் அழகே அன்பருளே அறிவே கழுகு மலையானே. ௩

பொல்லா ஊனைப் புசியாத புனித அறமே உலகமெலாம்
நல்லாய்பெருகவேண்டுகின்றேன்நாதா அருளாய் அருளாயே
எல்லா உலகும் எவ்வுயிரும் இருக்கும் பெரிய பெருமானே
கல்லார் கற்றார் கைகூப்பும் கருணைக் கழுகு மலையானே. ௪

வேண்டேன் செல்வம் பேறெல்லாம் வேண்டேன் புகழும் பெருமையுமே, வேண்டேன் பதவி விருப்பமெலாம் வேண்டேன் அரசும் விண்ணுலகும், வேண்டும் இரங்கும் நெஞ்சமென்றும் விளங்கும் மற்ற அறமெல்லாம், ஈண்டி யடியார் பணிசெய்யும் ஈசா ! கழுகு மலையானே. ரு

எல்லா உயிரும் என்னுயிரே என்னும் ஞானம் உளத்தென்றும், நில்லா தொழியின் வாழ்வேனே நிமல யோகர் கண்ணொளியே !, சொல்லாய்ப் பொருளாய்ச் சுகமளிக்குஞ் சுகமே! சுகத்தில் வரும்பயனே !, செல்லார் பொழில்கள் பழனங்கள் சேர்ந்த கழுகு மலையானே. சு

மரமாய் நிழலாய் நறுங்காற்றாய் வாச மலராய் மணித்தடமாய் பரவு திங்கள் நிலவாகிப் படர்ந்து புலன்கள் விருந்தளிக்கும் பரனே! பத்தர் பழவினைகள் பரிதி முன்னே பனிபோல இரிய அருளின் ஒளியுமிழும் இனிய கழுகு மலையானே. எ

எந்தச் சமயம் நுழைந்தாலும் இறுதி இன்பம் ஒன்றன்றே இந்த உலகம் பலபெயரால் இசைக்கும் ஒருவ! பன்னிறங்கள் சிந்தும் ஆக்கள் பொழிபாலில் திகழும் நிறங்கள் பலவேயோ சந்தத் தமிழில் பண்பாடுஞ் சங்கக் கழுகு மலையானே. அ

வாது சமய வழியினிலும் வகுப்புச் சமய நெறியினிலும் சாதிச் சமயச் சார்பினிலும் சார்ந்து நில்லா வாழ்வளித்த கோதி லமுதே! குணக்குன்றே! குறைவில் நிறைவே! அருட்கட சோதிப் பொருளே! நீவாழி தூய கழுகு மலையானே. [லே! கூ

மண்ணாய் நீராய் அனலாகி வளியாய் வெளியாய் ஒளியாகிக் கண்ணாய் மணியாய் உயிராகிக் காக்குங் கருணைக் கடவுளுனை எண்ணா வாழ்வு இருள்நரகம் எண்ணும் வாழ்வே அருளின்ப அண்ணா! அருண கிரிக்கருளி ஆண்ட கழுகு மலையானே. [ம் க0

குன்றக்குடி

மண்ணோர்களும் விண்ணோர்களும் மகிழத் திரு மலைமேல்
அண்ணா! அறு முகவா! எழுந் தருளுந்திருக் கோயில்
கண்ணாறவும் நெஞ்சாறவுங் கண்டேதொழ வந்தேன்
தண்ணார்பொழில் குன்றக்குடித் தமிழா! எனக் கருளே. க

கதிரோன்பொழி ஒளிமேய்ந்திடுங் கருணைப்பெரு மலைமேல்
நிதியாளரும் மதியாளரும் நிறையுந்திருக் கோயில்
பதியே!பர மேட்டி!உனைப் பரிவாய்த்தொழ வந்தேன்
கதியேயெனக் குன்றக்குடிக் கண்ணே! எனக் கருளே. உ

நீலந்தரு வானில்மதி நிலவுந்திய மலைமேல்
சீலந்திரு மயின்மங்கையர் சேர்ந்தேபணி கோயில்
காலன்வினை தொடராவழி காணப்புகுந் தேனால்
கோலம்பெறு குன்றக்குடிக் குணமே! எனக் கருளே. ௩

புறச்சோலையும் அறச்சாலையும் பொலியுந்தெரு மலைமேல்
மறச்சார்பினை அறுக்குங்குரு மணியே! திருக் கோயில்
உறச்சேர்ந்தனன் உளங்கொண்டனன் ஒளிபெற்றிட முருகா!
நிறச்சேல்விழிக் குன்றக்குடி நிமலா! எனக் கருளே. ௪

முன்னம்வினை பலவேசெய மூர்க்கன்முனைந் திட்டேன்
இன்னம்வினை செயவோமனம் எழவேயிலை ஈசா!
புன்னெஞ்சினன்; முருகா! நினைப் புகலேயெனப் புக்கேன்
மின்னற்கொடிக் குன்றக்குடி வேலா! எனக்கருளே. ௫

மலைநோக்கினன் மலையேறினன் மலையாகவே நிற்கச்
சிலைவேடரைச் செற்றுக்கொடிச் சிவவள்ளியைக் கொண்ட
இலைவேலவ! முயன்றேவரும் ஏழைக்கருள் செய்யாய்
அலைவேசெயல் குன்றக்குடி அன்பா! நினக் கழகோ. ௬

கல்லாதவன் பொல்லாதவன் கருணைப்பொருள் வேண்டி
நில்லாதவன் என்றேனை நீக்கிப்பெரு மொழியைச்
சொல்லாதிவண் நீத்தாலினிச் சூழப்புக லுண்டோ
செல்லாருயர் குன்றுக்குடிச் சிவமே! இது வழகோ. எ

அறுமாமுகந் தோளாறிரண் டழகுத்திரு மார்பும்
உறுகோழியும் மயில்வேலுடன் ஓதும்பிடி மானும்
நறுமாணடி மலரும்விழி நாடற்றெரிந் தருளாய்
புறமேவிடல் குன்றுக்குடிப் பொருளே! நினக்கழகோ. அ

சாதிப்பிரி வாலேயுயர் சன்மார்க்கமுந் தளர
நீதித்துறை வழுவுங்கொடு நிலைநேர்ந்துள நேரம்
சோதிப்பெரு மானே! துணை சூழாதிவ ணிருத்தல்
ஆதிப்பொருள்! குன்றுக்குடி அரசே! நினக் கழகோ. கூ

மயில்மேலொளிர் மணியே! உயர் மலைமேல்திகழ் மருந்தே!
உயிர்கோயிலி னொளியே! உணர்ந் தோதற்கரும் பொருளே!
துயில்கூரிருட் டுன்பங்கெடத் தொடுவேலவ! வாழி
குயில்கூவுநற் குன்றுக்குடிக் கோனே! சிவ குருவே. க0

சென்னிமலை

பொன்மயி லரசே! புண்ணிய முதலே!
புனிதனே! பூதநா யகனே!
என்பெலாம் உருக எண்ணியே இருக்க
எத்தனை நாட்களோ முயன்றேன்
துன்பமே சூழ்ந்திங் கிடையிடை வீழ்த்தத்
துயருறு கின்றனன் ஐயா!
இன்பமே! சென்னி இறைவனே! ஈசா!
இணையடித் துணையரு ளின்றே. க

என்பிழை பொறுத்தே என்றனுக் கருள
எத்தனை உடலமோ ஈந்தாய்
அன்புநீ ஐயா! அன்பிலாப் பேய்நான்
அளப்பருங் குறைகளே உடையேன்
மின்னொளி வேலா! நின்னரு ளின்றி
விடுதலை யில்லையென் றுணர்ந்தேன்
கன்னியர் சூழுஞ் சென்னிமா மலைவாழ்
கடவுளே! ஆண்டருள் செய்யே. ௨

நானெனும் முனைப்புள் நாயினேன் சிக்கி
நான்படுந் துயரமென் சொல்வேன்
கானவர் வலையில் கலையெனக் கலங்குங்
கடையனேன் கருத்தினை அறிவாய்
வானவர் பொருட்டு வட்டவே லேந்தும்
வள்ளலே! முனைப்பற வேண்டித்
தேனமர் சென்னி மாமலை சேர்ந்தேன்
சிறியனை ஆண்டருள் செய்யே. ௩

நின்வழி நின்று நிகழ்த்திடுந் தொண்டே
நேரிய தாய்நலம் பயக்கும்
என்வழி நின்றே இயற்றிடுந் தொண்டால்
எரிபகை எழுதலுங் கண்டேன்
மன்னுயிர்த் தொண்டாம் மலரடித் தொண்டே
மகிழ்வுடன் ஆற்றுதல் வேண்டும்
பன்மணி கொழிக்குஞ் சென்னிவாழ் பரமா!
பாவியேன் வேண்டுதல் கேளே. ௪

என்பொருட் டுலகில் வாழ்தலுக் கிசையேன்
எழிலுடல் ஓம்பலும் வேண்டேன்
மண்பதைக் குழைக்க மாணுடல் வேண்டும்
மலரடி வழிபெறல் வேண்டும்

துன்பமே உலகாய்த் தோன்றுதல் மாறிச்
சுதந்திர உணர்வுட னெங்கும்
இன்பமே ஓங்க இளமையே! சென்னி
வந்தலே! என்றனுக் கருளே. ரு

சாதியில் அடிமை மதத்தினில் அடிமை
தங்கிடும் வீதியில் அடிமை
நீதியில் அடிமை நிறத்தினில் அடிமை
நிலவுல கெங்கணும் அடிமை
ஆதியே! அடிமை நோயினை அகற்ற
அருளொளி ஆண்மையே வேண்டும்
கோதிலாச் சென்னிக் குணமலை யரசே!
குவலயத் திடர்களை யாயே. சு

உலகினை யளித்தாய் உயிரெலாம் வாழ்ந்தே
உன்னொளி காணுதற் பொருட்டே
கலகமே செய்து காலமே கழித்துக்
கடவுளே! உன்னையும் மறுத்தே
அலகையாய் உயிர்கள் அழிநிலை நோக்கி
அடியனேன் படுதுயர் அறிவாய்
திலகமாய்ப் பொலியுஞ் சென்னிவாழ் சிவமே!
தீமையைக் களைந்தருள் செய்யே. எ

அரசியற் பெயரால் ஆருயிர்க் கொலைகள்
அவனியில் நாளுநாள் பெருகிப்
பரவுதல் கண்டுங் கேட்டபோ தெல்லாம்
படுதுயர் பரமனே! அறிவாய்
கரவுள நெஞ்சம் எங்கணும் மலிந்தால்
காசினி எந்நிலை யுறுமோ
திருவெலாம் பொலியுஞ் சென்னிமா மலைவாழ்
சித்தனே! திருவருள் செய்யே.! அ

ஆறுமா முகனே ! அண்ணலே ! உயிர்கள்
அகத்துறு நோய்களை நீக்கித்
தேறுதல் செய்யுந் தெய்வமே என்று
திருவடி அடைக்கலம் புகுந்தேன்
ஈறிலா இளமை எழில்கொழி முருகா !
இயைந்திடும் மணமலி இறையே !
மாறிலாச் சென்னி மலையமர் வாழ்வே .
வளர்வினை தேய்த்தருள் செய்யே. ௯

குமரனே என்று கூவியே உள்ளக்
குகையிலே ஒளியினைக் கண்டோர்
அமரரும் போற்றும் அடிகளே யாவர்
அருவினைக் கோள்களுஞ் சூழா
எமபய மில்லை இன்பமே யென்றும்
இறைவ ! நின் பெருமைதான் என்னே
சமரிலே சூரைத் தடிந்தருள் சென்னிச்
சண்முகா ! அடைந்தனன் கழலே. ௧௦

திருச்செங்கோடு

பொய்யிலே பிறந்து பொய்யிலே வளர்ந்து
பொய்யிலே தோய்ந்தவெம் பாவி
மெய்யிலே நிற்க விழைந்தனன் விழைந்து
மேவிய நெறிகளும் பலவே
அய்யனே ! இயலா தலமரு கின்றேன்
அருளொளி வேண்டுமென் றுணர்ந்தேன்
மெய்யனே ! திருச்செங் கோட்டினில் மேவும்
மேலவா ! எழுந்தருள் செய்யே. ௧

பொய்யிலா நெஞ்சில் புகுந்தருள் விளக்கே!
புனிதனே! புண்ணிய முதலே!
பொய்யினைக் கழிக்கப் பொய்யனேன் நொந்து
புலம்பிய புலம்பலை அறிவாய்
மெய்யிலே விளங்கும் மெய்யனே! ஏழை
மெலிந்தனன் நலிந்தனன் அம்மா!
செய்யனே! திருச்செங் கோட்டினிற் றிகழுந்
தெய்வமே! திருவருள் செய்யே. உ

மண்ணிலே பிறந்த மனிதனே அடியேன்
மனதிறும் பொய்முதற் பாவம்
நண்ணவும் அஞ்சி நடுங்குவ தறிவாய்
நடுங்கினுந் தொலைவதோ இல்லை
தண்ணரு ளொளியே! சண்முகா! பாவச்
சார்பிருள் முற்றிலுஞ் சாய்க்கும்
விண்ணெழு திருச்செங் கோட்டினில் விளங்கும்
வேலவா! அருள்புரி யாயே. ௩

எண்ணிலா உடலம் தந்துதந் திந்த
எழிலுடல் தந்ததும் அருளே
மண்ணிலே பாவ இருளிலே மயங்க
வைப்பதும் அருளினுக் கழகோ
பண்மொழி இருவர் பங்கனே! கமலப்
பன்னிரு கண்ணனே! வேலின்
அண்ணலே! திருச்செங் கோட்டினி லமர்ந்த
அப்பனே! ஆண்டருள் செய்யே. ௪

பாவமே முற்றும் பற்றிடா திருக்கப்
பற்றினேன் பலதுறை முயற்சி
சேவலங் கொடியாய்! சிறுமகன் முயற்சி
திறத்துள எல்லையுங் கண்டேன்

ஆவதொன றில்லை யாதுயான் செய்கேன்
அடர்பழி என்றனை யுறுமோ
தேவனே ! திருச்செங் கோட்டினிற் சிறக்குஞ்
செல்வனே! காத்தருள் செய்யே. ரு

திருவடி யொன்றே துணையெனக் கொண்டு
தெளிந்தனன் வழியினை அமுதே !
குருவென வந்து குறிக்கோளின் கோள்க
குறிக்கோளா திருப்பினும் இருக்க
கருமமே யுடையேன் கனன்றிட மாட்டேன்
கழலிணை மறக்கவும் மாட்டேன்
தருமனே ! திருச்செங் கோட்டினி லெழுந்த
சண்முகா ! தயைநிறை கடலே. சு

முற்றிய பாவ மூலத்தை யறுக்க
முறையிலா வழிகளி லுழலேன்
சுற்றிய உயிரைத் தொண்டினைத் துறவேன்
துறவெனக் காட்டினுக் கோடேன்
பற்றியே மூக்கை மூச்சினை அடக்கேன்
பாரினைப் பாழெனக் கொள்ளேன்
உற்றசெங் கோட ! உருகியே உயிர்கள்
உயர்பணி செய்யவேண் டுவனே. எ

உருகியே அருளால் முனைப்பினை யொடுக்கி
உயிர்வழி நின்பணி உஞற்றக்
கருதிய கருத்தைக் கடவுளே ! அறிவாய்
கருத்தது கூடிட அருள்வாய்
முருகிய வேட்கை மூண்டெழல் காணாய்
மூடனேன் பிறநெறி செல்லேன்
முருகனே ! திருச்செங் கோட்டினி லமர்ந்த
மூர்த்தியே ! அன்புவேண் டுவனே. அ

ஆறுமா முகமும் ஆறிரு தோளும்
அணிகடம் பாரமும் அன்பின்
கூறெலாங் கூடித் திரண்டிரு புறமுங்
குலவிய தாய்மையின் பொலிவும்
வீறிடு வேலும் வீரமா மயிலும்
விரைமலர்த் தாள்களுஞ் செம்மை
மாறிலாத் திருச்செங் கோட்டினிற் கண்டு
மனிதனும் பணியைவேண் டுவனே. கூ

நாத்திகப் பணியை நாடிலேன் அடியேன்
நாடுவன் ஆத்திகப் பணியே
நாத்திகம் எனல்"நான்" ஆத்திகம் அறல்"நான்"
"நான்"எனும் பணிகளே உலகில்
ஆத்திரம் ஊட்டும்; "நான்"அறும் பணிகள்
ஆருயிர் அன்பினை யோம்பும்;
பாத்திரத் திருச்செங் கோடனே அருள்செய்
பணியெனும் ஆத்திகப் பணியே. க0

வேளூர்

என்னையேன் பிறப்பித்தாய் இறையவனே! இங்கே
ஏன்வளரச் செய்வித்தாய் இடர்க்கடலில் விழவோ
பன்னுகலை பயிற்றுவித்தாய் பரம! நின துண்மை
பகுத்தறிவால் உணர்ந்துமனம் பார்க்கவெழ லாச்சே
மன்னுவெறுங் கல்லாக மண்ணுகத் தோன்றின்
மாதுயரில் அழுந்தாது மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வேன்
உன்னடியைக் காட்டாயேல் உயிர்தரியா திங்கே
ஒளிமுத்துக் குமாரகுரு உயர்வேளூர் மணியே. க

உன்னுண்மை யுணர்ந்தமையால் உன்னொளியைக் காண
உளமுருக ஊனுருக உடலுருக அழுதே
உன்னுகின்றேன் இரவுபகல் ஓயாதே அந்தோ !
உடைந்துமனம் வாடுகின்றேன் உடையவனே ! அறிவாய்
பன்னிரண்டு கண்ணுடையாய் ! பாவிபடுந் துயரைப்
பார்க்கமன மெழவிலையோ பரங்கருணைக் கடலே !
மின்னுசுடர் வேலேந்தி மேதினியைக் காக்க
விளங்குமுத்துக் குமரகுரு வேளூர்வா ழரசே. உ

ஆணவத்தால் பலவினைகள் ஆற்றிவிட்டேன் ஐயா!
அவைநினைந்தே அழுகின்றேன் அருள்புரிதல் வேண்டும்
வீணுரைகள் மிகப்பேசி வெறுப்பனவே செய்தேன்
வேலவனே ! அவைபொறுத்து விழைந்தேற்றல் வேண்டும்
தோணிபுய லெழுகடலின் சுழியுழன்று லென்னச்
சுழலுகின்ற மனமுடையேன் துணைபுரிதல் வேண்டும்
தாணுவென உனையடைந்தேன் சண்முகனே ! காவாய்
தவம்வளரும் வேளூரில் தமிழ்க்குமர குருவே ௩

எண்ணாத எண்ணமெலாம் எவ்வளவோ எண்ணி
ஏழைமனம் புண்ணாகி இளைக்கின்றேன் நாளும்
பண்ணாத வடிவழகா ! பாவிபடுந் துயரைப்
பாராயோ பசுங்கொடிசூழ் பவளமலை யண்ணா !
கண்ணார உனைக்கண்டால் கவலையெலாம் மாயும்
கலியுகத்து வரதனெனக் காரணப்பே ருடையாய் !
விண்ணாரும் பொழிலுடுத்து வேதனைகள் தீர்க்கும்
வேளூரில் வீற்றிருக்கும் வேற்குமர குருவே. ௪

எழுதரிய வடிவழகை ஏழைவிழி காண
எழும்வேட்கை நீயறிவாய் எவரறிவார் ஐயா !
அழுதழுதே அயர்கின்றேன் அருளுடைய அரசே !
அப்பா ! நீ கைவிடுத்தால் அணைப்பவர்தாம் யாரே

பழுதுடையேன் பிழையுடையேன் பாவமிக வுடையேன்
பற்றுதற்கோ வேறில்லை பரம்பரனே! பாராய்
விழுதுடைய ஆல்வேலும் வேம்பரசுஞ் சூழ்ந்த
வேளூரில் குருவடிவாய் வீற்றிருக்குந் தேவே. ரு

ஞானவடி வேலேந்தி நலஞ்செயவே கொண்ட
நல்லபெருங் கோயில்பல நண்ணிநின்ற போது
ஊனமிகு சாதிப்பேய் உலவுதலைக் கண்டே
உளமுடைந்தே யோடிவந்த உண்மைநிலை யறிவாய்
வானவனே ஏழைதுயர் வருத்தமெலாங் களைய
வல்லவர்யார் இவ்வுலகில் வள்ளலுனை யன்றித்
தேனமரும் பொழில்சூழ்ந்து தெய்வமணங் கமழும்
திருவீதி வேளூரில் திகழ்குமர குருவே. சு

வெள்ளையுடை அணிவித்து விழுப்பொருளும் ஈந்து
வீட்டிலிரு என்றுசென்றாய் வீதிவழிப் போந்தேன்
தள்ளரிய துகளெழுந்து தாக்கிவிழி பொத்தத்
தக்கவுடை கறைபடியத் தவிக்கின்ற வேளை
கள்ளரணி கலன்கவர்ந்து காற்றெனவே பறந்தார்
கண்விழித்தே அழுகின்றேன் காக்கவெழுந் தருளாய்
வள்ளியினைப் பிரியாத வடிவழகு முதலே!
வயற்சாலி சூழ்வேளூர் வள்ளல்குரு மணியே. எ

சூரனொடு சிங்கமுகன் தாரகனுஞ் சூழ்ந்தே
துளைக்கின்றார் என்னுயிரைத் துயர்க்கொடுமை அறிவாய்
கீரனுக்குக் கருணைபுரி கேண்மைமிகு தேவே!
கிளர்ந்த அரக்கர்துயர் கெடுக்கவல்லார் யாரே
வீரநெடு வேதாந்த வேலெழுந்த ஞான்றே
வீழ்ந்துபடும் அரக்கர்குலம் வீறுகரங் காணச்
சீரிணையை வேண்டுகின்றேன் சிவனடியார் நேயா!
செல்வமுத்துக் குமரகுரு செவ்வேளூர் அரசே. அ

அறுபொறியாய் வெளிவந்தே அசைகாற்றும் அனலும்
அணைத்தேந்திச் சரவணத்தில் அன்புடனே சேர்க்கச்
சிறுகுழவி யாகியங்கே செகமதிலே ஏறித்
தீங்குவிளை சூரர்களைச் செவ்வேலால் சாய்த்து
நறியகுழல் யானையொடு நங்கைவள்ளி மணந்த
ஞானநிலை புணர்ந்துன்னை நண்ணுகின்றேன் ஐயா!
நறவமடு வண்டிசைக்கும் நகைமலர்பூண் சோலை
நற்றவத்து வேளூரில் நாதசிவ குருவே. கூ

ஐந்துபெரும் பூதமுறை ஆண்டவன்நீ யென்றும்
ஆருயிரின் தீமையழி அருள்வேள்நீ யென்றும்
உந்திச்சை கிரியைசத்தி உடையவன்நீ யென்றும்
உபநிடதம் உரையுண்மை ஓர்ந்துன்னை யடைந்தேன்
கந்தசிவ சண்முகனே! கண்புருவ நடுவில்
கற்பூர விளக்கெனவே காட்சியளி சோதி!
சந்தவிசைப் பண்ணினிலே தாண்டவஞ்செய் பொருளே!
தமிழ்முத்துக் குமாரகுரு தவவேளூர் அரசே. க0

திருமயிலம்

மண்ணெழுந்து விண்காட்டு மலையாய் வெங்கால்
வாங்கிநில வாக்குநிழல் வண்மைக் காடாய்
தண்ணமரும் பசுமைகொழி வயலாய் நீலச்
சாந்தநிறக் கடலாகித் தாங்குந் தாயே!
உண்மையிலே ஒளிர்கின்ற ஒளியே! என்றும்
உளக்கோயில் கொண்டவர்தம் உயிரே! நாயேன்
வண்ணமயில் திருக்கோல வனப்புள் மூழ்க
வந்தடைந்தேன் மயிலமலை வாழுந் தேவே. க

பசுங்கடலில் மிதக்கின்ற படவே போன்று
பயிர்சூழ ஓங்கிநிற்கும் பரிவுக் கோயில்
விசும்புள்ளார் பாதலத்தார் விரும்பி யேத்த
வீற்றிருக்கும் பெருமானே ! விமலா ! பாசம்
நசுங்குவழி காணாது நாயேன் பன்னாள்
நாயகனே ! கழித்துவிட்டேன் ஞானம் இன்றுன்
வசம்பெறவே வந்தடைந்தேன் வள்ளால் ! பார்த்து
மருள்நீக்கி அருள்செய்க மயில வாழ்வே. உ

வித்தாகி முளையாகி வேர்கள் வீழ்த்தி
விண்ணோங்கு செடியாகி விரிந்து நீண்டு
சத்தாகிக் கவடாகித் தாங்குங் கோடாய்
தளிரிலைகள் தழைத்துநிற்குந் தருவே ! நீழல்
பித்தாகி ஓடிவந்தேன் பாலைக் கள்ளிப்
பெருங்கழுகு எதிர்க்களைப் பின்னிட் டேனல்
அத்தா! என் வேட்கையுணர்ந் தச்சம் நீக்காய்
அமரர்தொழும் மயிலமலை அன்புத் தேவே. ௩

மண்ணாகி மணலாகி வளர்கல் லாகி
மகிழ்குன்றாய் மனங்கவரும் மலையே ! நின்பால்
கண்ணாகிக் கல்லாலிற் கதிருள் மூழ்கிக்
கறையில்லா உயிர்ப்பருந்திக் கருத்திற் சாந்தம்
உண்ணாடி வழியடைய உவந்து வந்தேன்
ஒருபுலியின் பார்வைவிழ உடைந்து வீழ்ந்தே
அண்ணா ! நான் நடுநடுங்கி அகன்றேன்; அச்சம்
அழித்தருள்செய் மயிலைமலை அழகுத் தேவே. ௪

மழையாகிக் கால்நீராய் வனப்பா றாகி
வாய்பாய்ந்து புனற்காடாய் வாரி போல
விழியாலுங் கரைகாணா விண்சாய் ஏரி !
வெம்மைகொள வேட்கையெழ விரைந்தே யோடி

வழியாலே நடந்திழிந்து வந்த வேளை
மகரங்கள் குழகுழுவாய் வளைந்து பாய்ந்து
சுழியாடல் கண்டஞ்சித் தூரஞ் சென்றேன்
துயர்களையாய் மயிலமலைத் தூய்மைத் தேவே. ௫

எங்கெங்கு நீங்காம லிருக்குந் தேவே !
எங்கிருந்து துன்பஇருள் எழுந்த தையோ
தங்குமிடந் தெரியவிலை தமியன் நாளும்
தாங்குதுயர்க் கெல்லையிலை தாயே யாகி
இங்கடியார்க் கருள்புரிய எழுந்த ஈசா !
ஏழைமுகம் பாராம லிருப்ப தென்னே
திங்கள்பொழி நிலவாடத் தென்றல் வீசத்
திருக்குளஞ்சூழ் மயிலமலைச் செல்வத் தேவே. ௬

அந்தநின துண்மையினை அறிந்துஞ் செய்த
அடாதசெயல் அத்தனையும் அழிதல் என்றோ ?
சித்தரெலாந் தொழுந்தலைமைச் சித்த ரேறே !
சிந்தைகொண்டால் தீப்பஞ்சாய்த் தீந்து போகும்
பத்தருளக் கோயில்கொளும் பரமா ! செம்பில்
படுகளிம்பைப் பாற்றுவித்துப் பசும்பொன் னாக்குஞ்
சுத்தசெழு மூலிகைகள் சூழ்ந்து நிற்கும்
தொன்மயில மலைமருந்தே ! துணைசெய் யாயே. ௭

சாதியிலே மதங்களிலே சார்பு விட்டேன்
சண்முகனே ! திருவடியின் சார்பு கொண்டேன்
வீதியிலே விளையாடித் திரிந்த காலை
வேலவனே ! நின்தொண்டு விளங்க வில்லை
நீதியிலே நின்றுயிர்க்கு நிகழ்த்துந் தொண்டே
நின்தொண்டாம் என்றுணர்ந்தேன் நிமலா ! பின்னாள்
வாதமிலா இடத்தோளிரும் வள்ளி நாதா !
மயிலமலைச் சிவகுருவே வருவா யின்றே. ௮

விண்ணுறுநீல் பந்தரிட மிளிருங் கோள்கள்
மின்விளங்கு நிரைவழங்க விரிந்த திங்கள்
வெண்ணிலவு விருந்தூட்ட விசிறச் சோலை
மெல்லியகால் பன்மலரின் விரையைத் தூவத்
தண்ணருவி முழவதிர்ப்பச் சங்கம் ஆர்ப்பத்
தமிழ்வண்டு பாண்மிழற்றத் தனியே நின்றேன்
கண்ணுலவு நாயகனே ! கந்தா ! வந்து
கருணைபுரி மயிலமலைக் கரும்பே தேனே. ௯

மண்ணொடுங்கி நீர்வறண்டு வன்னி மாய்ந்து
வளியடங்கி வெளிகலங்கி மடிவுற் றாலும்
கண்மயிலில் ஏறிவிளை யாடுங் கந்தா !
கடையின்றிக் கேடின்றிக் கலக்க மின்றிப்
பண்ணடியார்க் கருள்புரியும் பரமன் நீயே
பாழ்பிறவி வேரறுக்கப் பாவி நாளும்
தண்ணருளை நாடியலை கின்றேன் அந்தோ !
தயைபுரிவாய் மயிலமலைச் சாந்தத் தேவே. ௧௦

திருப்போரூர்

என்னுயிரே ! என்னுடலே ! எனையீன்ற தாயே !
என்தந்தை ! என்னுறவே ! எனக்கினிய கலையே !
இந்நிலமும் எந்நிலமும் இயங்கவருட் செங்கோல்
ஏந்துமிறை நீயென்றே இளமைமுதல் கொண்டேன்
பொன்னவிருந் திருமேனிப் பொங்கொளியைக் காணப்
புந்தியிலே எழும்வேட்கை புண்ணியனே ! அறிவாய்
என்விழிக்கு விருந்தளிக்க எழுந்தருளல் என்றோ
ஏருழவர் பாவொலிக்கும் எழிற்போரிச் சிவமே. ௧

உலகளித்தாய் உடலளித்தாய் உயர்பிறவி யுள்ளம்
உவந்தளித்தாய் அப்பிறவி உறுபயனைக் காண
அலைகின்றேன் அலைவெல்லாம் ஆண்டவனே ! அறிவாய்
அலைந்தொழிந்தே அகங்குழைய அழுதுகிடக் கின்றேன்
பலகலைகள் கற்றாலும் பன்னெறிசேர்ந் தாலும்
பற்றுநெறி கூடவில்லை பரம ! நின தருளே
நிலையளிக்கும் என்றடைந்தேன் நீயுமெனை விட்டால்
நிலைப்பதெங்கே திருப்போரூர் நீலமயி லரசே. ௨

படவேறிக் கழியுழுது பக்கமெலாம் பசுமைப்
படர்சோலை தொடர்ந்துவரப் பரவையெழு காற்றும்
உடலேற உளங்குளிர உன்றன்திருப் போரூர்
ஒருமுறையோ இருமுறையோ உவந்துவந்த தந்தோ
நடமேறும் மயில்கண்டு நறுங்குளத்தில் மூழ்கி
நல்லதிருக் கோயில்மலை நண்ணிவலம் வந்து
விடமேறும் வாழ்விலேநின் விருந்தமுதம் ஏற
விழைந்தழுத தெத்தனையோ முறைமுருக வேளே. ௩

மலையடியில் மாஞ்சூழ்ந்த மண்டபத்தில் நின்று
மயிலேறும் பெருமானே ! மலரடியை யுன்னிக்
கலையுலவுங் காட்டின்வழிக் கருணைகுரு வாகிக்
காட்சியளிப் பாயென்று காத்திருந்தேன் நாளும்
தலைவ ! நினைக் காணாது தளர்ந்தழுத அழுகை
சண்முகனே ! நீயறிவாய் தமியனென்ன செய்வேன்
சிலையுழவர் கிளிவளர்க்குந் திருப்போரூர் முருகா !
சிதம்பரனார்க் கருள்சுரந்த தெய்வசிகா மணியே. ௪

மலையேறி மீதமர்ந்தேன் மனவமைதி கண்டேன்
மாதேவா ! நின்வடிவோ மால்கடலா யொருபால்
தலையாலும் பசுங்கடலாய்த் தழதழைப்ப வொருபால்
தாரகைகள் மிளிர்நீலத் தனிவானாய் மேற்பால்

நிலையாக இறைபோது நிறைவினிலே நின்றேன்
நிலைக்கவது நீகுருவாய் அருள்புரிதல் வேண்டும்
கலையாலுங் காணவொண்ணுக் கற்பூர விளக்கே!
கானமயில் திருப்போரூர் கருணைபொழி தேவே. ரு

என்னுடலம் நின்கோயில் என்னுயிரோ நீயே
எளியனைநீ மறந்தாலும் இறைவநினை மறவேன்
சின்னபரு வத்திருந்தே சிந்தைகொளச் செய்தாய்
சிற்பவுரு காட்டுவித்தாய் திகழியற்கை யூடே
மன்னழகு காட்டுகின்றாய் மாதேவ! குருவாய்
மகிழுருவங் காட்டாயோ மனங்குவியா துன்னை
உன்னுவதா லென்னபயன் உறுத்துவினை யுயரும்
உம்பர்தொழுந் திருப்போரூர் உண்மைவடி வரசே. சு

சாதிமத நெறிப்பேய்கள் தலையெடுத்தே யாடித்
தயைநெறியாந் தெய்வநெறி சாய்த்துவரல் காணாய்
நீதியிறை நின்பெயரால் நித்தலுமே சூது
நிகழ்ச்சிபல முகமாக நீண்டுவரல் காணாய்
ஆதிநெறி சாதிமத அழுக்கில்லா நெறியே
அவனியெங்கும் பரவவருள் ஆண்டவனே! செய்வாய்
சோதி! நின தருணெறிக்குத் தொண்டுசெயல் வேண்டும்
துணையருள்வாய் திருப்போரூர் தூயமணி விளக்கே. எ

போரூரா! நின்மலைமேல் போந்திருந்தால் விளையும்
புத்தமிர்த போகமது புகலவொண் ணாதே
காரூரும் வான்கண்கள் கதிர்மதியின் பொழிவு,
கடல்நீலம் கான்பசுமை கலந்துவருங் காட்சி,
ஏரூரும் எருதுகன்று ஈண்டிவருங் கோலம்,
ஏரிநிறை பறவையெல்லாம் எழும்புகின்ற ஓசை,
சீரூருந் தென்றல்தெளி, செல்வவிருந் தாகும்
தெய்வபசும் மயில்திகழுஞ் செம்பவளக் குன்றே. அ

நால்வருணம் பிறப்புவழி நாட்டியநாள் தொட்டு
நாவலந்தீ வழிந்தொழிந்து நாசமுற லாச்சே
தோல்வருணஞ் செய்கொடுமை சூதுநிறை சூழ்ச்சி
சொல்லாலே சொல்லுதற்குச் சொற்களிலை யந்தோ!
மேல்வருணங் கீழ்வருண வேற்றுமைகள் வீழ்ந்தால்
வேலவ! நின் மெய்ம்மைநெறி விளங்கும்வழி வழியே
பால்வழங்கும் பசுவனையார் பத்திவிளை யமுதே!
பனைசூழுந் திருப்போரூர் பச்சைமயி லரசே. ௯

சாதியென்றும் மதமென்றுஞ் சாத்திரங்கள் காட்டிச்
சந்தைகடை விற்பவர்கள் சார்பறுத்துக் கொண்டேன்
ஓதுநெறி யொன்றிறைவன் நீயொருவன் என்றே
உணர்ந்தறிந்தேன் உத்தமனே! உயர்பொருளே! என்னைச்
சோதனையிற் படுத்தாதே சூர்தடிந்த வேலா!
சோதியுருக் காட்டியருள் சூழ்வினைகள் ஓடப்
பாதையிலே சோலைநிழல் பசுநிரைகள் தேங்கும்
பழம்பெரிய திருப்போரூர் பான்மைமற வேனே. ௧௦

இளையனூர் வேலூர்

செழுங்கொண்டை திரைத்தசையச் சீக்குங்கால் கோழிகளே!
உழும்பழனம் பல்சூழ்ந்தே உமிழ்பசுமை ஒளியிடையே
விழும்புனல்சேர் இளையனூர் வேலூர்க்கிவ் வழிதானோ
கெழும்பயலை நோய்தீரக் கிளர்ந்தெழுந்து கூவீரே. ௧

இளங்குழவி கையிலுள இடியப்பங் கவர்ந்துண்ண
உளங்கொண்டு குறிபார்க்கும் ஒத்தகருங் காகங்காள்!
வளங்கொழிக்கும் வயல்சூழ்ந்து வளர்வேலூர்எதுவென்றென்
களம்பயலை பிணிதீரக் கருணையுடன் கரையீரே. ௨

வட்டணையில் சுழன்றாடும் வகைநீலப் புறவினங்காள்!
மட்டொழுகும் மலர்ப்பொழிலில் மதிநிலவில் மங்கையரும்
கட்டழகுக் காளையருங் கவிபாடி யின்பநுகர்
எட்டுடைய இறைவேலூர் எங்கென்று முழங்கீரே. ௩.

மேயெருமை முதுகிடத்து மேவுகருங் குருவிகளே!
வேயிசைக்கும் இறையனூர் வேலூரில் மயங்குகின்றேன்
சேயனிள அழகுமணத் திருமேனிச் செல்வன்திருக்
கோயிலுள இடமெங்கே கூரலகால் குறியீரே. ௪

காலையிலும் மாலையிலுங் கண்களிக்கப் பறக்கின்ற
வாலிறகுத் தும்பிகளே! வளர்திங்கள் நிலவினிலே
பாலிமணற் கரைசேர்ந்தேன் பண்மொழியார் வேலூரில்
நீலமயில் வீரனுக்கென் நிகழ்ச்சியினை யுரையீரே. ௫

செங்கமல வாவியிலே தேன்மடுக்கும் வண்டுகளே!
தொங்குகுலை வாழைசெறி தொல்பதியாம் வேலூரான்
தங்குவொளி வண்ணத்தான் தமிழ்முருகன் கடம்பணிந்தோன்
பொங்கழகற் கென்வரவைப் போய்மிழற்றிப் புகலீரே. ௬

பேடையுடன் பிரியாத பெட்புடைய அன்றில்காள்!
கோடையிலும் வற்றாத குணமுடைய ஈராற்றின்
ஓடைகளின் ஓதநிறைந் தோங்குதனி வேலூரில்
மேடையிலே வாழிறைக்கென் வேட்கைதனை விளம்பீரே. ௭

விண்ணேறு மரத்தழையில் விளங்குமிடந் தெரியாமல்
பண்ணேறு குரற்குயிலே! பாலாறுஞ் சேயாறுந்
தண்ணேறு பழனஞ்சூழ் தமிழினிய வேலூரான்
எண்ணேறு மாண்புகழை இங்கிதமாய்க் கூவாயே. ௮

மணியென்ன மரகதத்தில் மரம்படருங் கொடிக்கோவ்வை
அணிகனிக ளுண்பவள அழகலகுப் பசுங்கிளிகாள்

தணிபொழிலும் பைங்கூழும் தழைதழைக்கும் வேலூரான்
கணியறியா மெய்க்கீர்த்தி காதினிக்க மொழியீரே. ௯

புற்பூச்சை வாய்க்கொண்டு புரிபேடைக் கீயும்வழி
அற்பூட்டும் பூவைகளே! அணியிளைய ஞர்வேலூர்
பொற்பூருஞ் சோலையிலே பூமணக்கும் நேரமிது
சிற்பரன்றன் திருநாமஞ் செவிகேட்கச் செப்பீரே. ௧௦

குமரகோட்டம்

உன்னுவதும் உரைப்பதுவும் உஞற்றுவதும் உன்வழியே
மன்னவொரு வழிவேண்டி மலரடியைப் பற்றிநிற்குஞ்
சின்னவுயி ரெனையாளாய் திருக்குமர கோட்டத்தில்
மின்னுவடி வேலேந்தி மேவுசிவ வேட்குருவே. ௧

அழுகின்றேன் பிழைநினைந்தே அநுதினமும் அறுமுகனே!
தொழுகின்றேன் திருவடியைத் துகளறுத்துத் தூய்மைபெற
உழுகின்ற வயற்காஞ்சி உயர்குமர கோட்டத்தில்
எழுகின்ற ஒளிவேலா! இறையவனே! ஆண்டருளே. ௨

எத்தனையோ பிழைசெய்தேன் இறையவனே! அறியாமல்
அத்தனையும் பொறுத்தாள அவனிதனில் பிறருண்டோ?
வித்தைமிகு காஞ்சியிலே விறற்குமர கோட்டத்துச்
சத்தியனே! சங்கரனே! சண்முகனே! எனக்கருளே. ௩

பத்திநெறி அறியாமல் பாழ்நெறிகள் வீழ்ந்துழன்றேன்
சித்திநெறிப் பெரியோர்கள் சேவிக்கும் பெருமானே
முத்திநெறிக் காஞ்சியிலே முகிழ்குமர கோட்டத்து
வித்தகனே! மயிலேறி வேட்குருவே! ஆண்டருளே. ௪

பிறவாத இறவாத பெருநெறியை யான்விழைய
மறவாது திருவடியை மனங்கொள்ள வரந்தருவாய்
நறவாரும் மலர்க்காஞ்சி நற்குமர கோட்டத்தில்
திறவாக உயிர்கட்குத் திகழ்கின்ற சிவக்கொழுந்தே. ௫

மஞ்சுதவழ் சோலைகளும் வண்டிசைக்கும் வாவிகளும்
அஞ்சுவழி ஒளிகாலும் அகவிளக்கு வரிசைகளும்
பஞ்சடியார் யாழேந்திப் பண்ணிசைக்கும் மாடிகளும்
துஞ்சு திருக் காஞ்சியிலே சுடர்கோட்டக் குருவருளே. ௬

தென்மொழியும் வடமொழியுஞ் செறிபுலவர் வாழ்ந்தபதி
தொன்மைமிகப் பதிந்தபதி தொழில்பலவும் விளங்குபதி
பன்மையிலே உலவோருமை பண்புறவே காணும்பதி
கன்மமறு காஞ்சியொளிர் கண்மணியே எனக்கருளே. ௭

சிவனுகிச் சைவருக்குத் திருமாலாய் வைணவர்க்குத்
தவவமண பௌத்தருக்குத் தனியருகன் புத்தனுய்
புவிநெறிகள் பிறவற்றும் புகுந்துபுகுந் தருள்குருவே
நவகுமர கோட்டத்து நாயக! என் குறைதீரே. ௮

கண்ணினிலே காண்கின்ற கதிரொளியை யுள்ளமெனுங்
கண்ணினிலே காண்பதற்குக் கற்பூர மணிவிளக்கே!
எண்ணியெண்ணி நாடோறும் ஏக்குறுதல் நீயறிவாய்
விண்குமர கோட்டத்து வேலா! என் குறைதீரே. ௯

ஆறுமுகம் அருள்விழிகள் அழகுபுயம் அணிமார்பும்
வீறுமயில் வேற்கரமும் விளங்கிவிட்டால் என்மனதே
மாறுபுவி வாழ்வினிலே மயங்குதற்கு வாய்ப்புண்டோ
தேறுமொழி எனக்கருளாய் திகழ்காஞ்சிச் சிவகுருவே. ௧௦

திருத்தணிகை

ஆன்ற கல்வியுங் கேள்வியும் ஆய்தலும்
ஆதி யந்த மளவி லடங்குமே
தோன்றி நின்றழி யாத பொருட்களைத்
துணைசெய் யாவெனச் சோதித் தறிந்தனன்
ஊன்று நெஞ்சுங் கடந்தொளிர் சோதியே !
உன்னை என்னறி வெங்ஙன் உணருமே
கான்ற பச்சைக் கவின்கொடி வள்ளியைக்
காதல் செய்தணி காசலத் தெய்வமே. க

எங்கு நீங்கா திருந்திடும் ஈசனே !
இங்கு நின்னிடம் என்ற மகிழ்ச்சியால்
தங்கல் நல்லறி வோவறி யாமையோ
தாயுந் தந்தையு மாகிய சேயனே !
பொங்கும் மின்னொளி யாண்டும் நிலவினும்
பொறியி லாவிடம் பூத்தொளி காட்டுமோ
தங்க மேனியர் தாழ்ந்து பணிசெயும்
தணிகை மாமலைச் சண்முகத் தெய்வமே. உ

எங்கு நீயெனில் என்னிடம் ஆணவம்
எங்கி ருந்து பிறந்தது சண்முகா !
தங்குமிவ் வையம் சாத்திரம் போக்குமோ
தர்க்க வாதச் சமயமும் நீக்குமோ
சங்க ராசிவ என்று திருப்பணி
சாரச் சாரத் தயைநிலை கூடவும்
துங்க சற்குரு வாகித் தெரித்தருள்
தோகை யூர்தணி காசலத் தெய்வமே. ந

நூலும் வேண்டிலன் தர்க்கமும் வேண்டிலன்
நுவலும் பன்னெறி நோய்களும் வேண்டிலன்
காலும் வேலுங் கடுநர கெய்தினுங்
காக்கு மென்று கருத்தி லிருத்தினன்
சீலம் மண்ணிற் சிறக்கவே வள்ளியின்
தேனும் பாலுந் திரளமு துண்டருள்
கோலங் கொண்ட குருவே ! அடைக்கலம்
கோதி லாத்தணி காசலத் தெய்வமே. ௪

எங்கு நின்றிடு நின்னிலை ஏழையேன்
எவ்வு ளத்தினில் எண்ணவும் வல்லனே
பொங்கு சங்கர ! புண்ணிய மூர்த்தியே !
புவனம் உய்யப் பொருந்திய தேசிகா !
நங்கை வள்ளிமுன் நாட்டிய கோலமே
நாடி வந்தனன் ஞான மொழிபெறக்
கங்கை யாற்றிற் கருணை பொழிந்தருள்
கட்டி லாத்தணி காசலத் தெய்வமே. ௫

சாந்தம் சாந்தம் சிவமெனுந் தண்மொழித்
தன்மை காணத் திரிந்தனன் பல்லிடம்
சாந்த முன்னித் தணிகைப் பதிவரச்
சாந்தம் சாந்தம் தரைவழிச் சோலையில்
சாந்தம் பொய்கைச் சரவண நீத்தமே
சாந்தம் சாந்தம் தணிகை மலையெலாம்
சாந்தம் நீலத் தமிழ்மயில் வள்ளியில்
சாந்தம் சாந்தச் சரணருள் சாந்தமே. ௬

தணிகை மாமலை யுன்னி வலம்வரின்
சார்ந்த ஊன்தழல் உள்ளத் தழலொடு
பிணியு யிர்த்தழல் பின்னுந் தழல்களும்
பிறவும் மாறிப் பிறங்கும் அமைதியுள்

பணிகை நெஞ்சப் பயிற்சியில் லாமலே
பாவி யுற்ற படுதுயர் போதுமே
கணிகை மேவுங் கடவுள் குறமகள்
கணவன் கந்தன் கடம்பணி கத்தனே. ௭

பொன்னைப் பெண்ணைப் புவியை வெறுத்துடல்
பொன்றக் கானம் புகுந்து கிடப்பது
மன்னி யற்கை மறுக்கு நெறியது
மகிழும் இல்லிருந் தன்பு பணிசெயின்
உன்னைக் காண்டல் உறுதி உயர்படைப்
பொன்றை நீத்தலும் உன்னை வெறுத்தலாம்
கன்னி வள்ளிமுன் காதல் நிகழ்த்திய
கந்த னே! தணி காசலத் தெய்வமே. ௮

தெய்வ மொன்றெனச் செப்ப மறையெலாம்
செகத்தில் வாதஞ் சிறப்பது மென்கொலோ
அய்ய னே!உனக் கெப்பெயர் சூட்டினும்
அப்பெ யர்ப்பொரு ளாவது நீயென
மெய்ய னே!இள மைப்பரு வத்திலே
மேவச் செய்ததும் வேலவ ! நின்னருள்,
செய்ய நன்றி சமரசஞ் சேர்த்தது
திகழுஞ் சீர்தணி காசலத் தெய்வமே. ௯

சாதி யென்னும் படுகுழி நாட்டினில்
சார்ந்து தோன்றினன் சண்முக ! அப்பெருங்
கோதை நீக்கிக் குணஞ்செய வேண்டுவல்
குமர தேவ ! குக!அருள் தேசிகா !
நாத விந்து நடந்து கடந்துமே
நட்ட மாடி நகைமுக வள்ளியின்
காத லுண்ட கருணைக் கடவுளே!
கந்த னே! தணி காசலத் தெய்வமே. ௧௦

கந்தமாதனம்

கட்டில்லா அறிவாகிக் கணக்கில்லா அகண்டிதமாய்
முட்டுண்ட அறிவறியா முழுமுதலா யிலங்குமொன்றே!
கட்டுடைய உயிர்பொருட்டுக் கருணைபொழி குருவாகி
வட்டகந்த மாதனத்தில் வருகுமர! அடிபோற்றி. க

குமரகுரு பரமணியே! குவலயத்தில் பலபெயர்கள்
அமையநிற்கும் பெருமானே! அநாதியிறை முதலென்றும்
அமரருளின் குருவென்றும் அடியர்சொலும் அழகுநுட்பம்
சமயவழக் கொழித்தடியில் தனிநின்றால் விளங்கிடுமே. உ

தென்முகத்த னெனச்சொல்வேன் திகழருக னெனப் புகல்வேன், பொன்முகத்துக் குமரனென்பேன் புகழ்கண்ணன் புத்தனென்பேன், நன்மொழிசொல் கிறித்துவென்பேன் ஞானசம் பந்தனென்பேன், இன்னுமுறை குருவென்பேன் எழிலழகுக் குருவுனையே. ௩

நின்னொளியால் உலகமெலாம் நிகழ்கின்ற நிலையுணர்ந்தால்
பொன்னுருவை யருந்தாது புகன்மொழியைப் பருகாது
சின்மயத்தை நினைப்பதுவுஞ் சிரிப்பாகுஞ் சிவகுருவே!
மன்னுகந்த மாதனத்து மணிவிளக்கே! அருள்வாயே. ச

அழகிளமை மணந்தெய்வ அருள்கமழும் திருவுருவைப்
பழகவிவண் திருக்கோயில் பரக்கவைத்தார் சிற்பவழி
அழுகுகின்ற தவ்வழியும் அருமையிழந் திதுபோழ்தே
அழுகின்றேன் விழுகின்றேன் அருள்கந்த மாதனனே. ரு

கோயிலெலாம் வருணமுடை குடிகொண்டால் அருளுருவ
நாயகனே! அழகொளியை ஞாலத்தார் பெறுவதெங்ஙன்

தாயிழந்த கன்றெனவே தவிக்கின்றேன் சிவகுருவே!
மாயிருளை யொழித்தருளாய் மகிழ்கந்த மாதனனே. சு

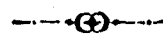
வாயாலே அத்துவித வளமெல்லாம் மிகப்பேசி
ஓயாதே உழன்றலுத்தேன் ஒளியடியைக் கொழுக்கொம்பா
தாயானே! பிடித்துள்ளேன் தயைபுரிவாய் தனிமுதலே!
மாயாதே உயர்கந்த மாதனத்தில் மகிழ்குருவே. எ

எங்குமுள அழகெல்லாம் எழுமூற்று யிலங்குகின்ற
மங்கலிலாத் திருமேனி மலரழகைப் புலனுகர
இங்குபடுந் துயரறிவாய் இளையோனே! அருள்புரிவாய்
பொங்குகந்த மாதனத்தில் பொலிந்தமயி லயிலரசே. அ

சினமுதலாம் அரக்கருளம் தேறுகின்றார் தெளிஞானம்
எனுமயிலால் சிதைக்கவிரி இயற்கைமயில் இவர்ந்துவரின்
நினக்கினிய கொடியாகும் நிலைகூடும் குமரகுரு!
மனவமைதி வளர்கந்த மாதனத்துப் பெருமானே. கூ

அத்துவித முத்தியையும் அருட்குருவே! யான்வேண்டேன்
மற்றுமுள பதம்வேண்டேன் மகிழ்கந்த மாதனத்தில்
சுத்தபசும் மயிலழகில் துலங்கிளமை யழகலையில்
பத்தியெழ முழுகிநிற்கும் பரவசத்தை வேண்டுவனே. கo

பொது

எங்குநிறை செம்பொருளே! ஏழைமுக நோக்கி
இடர்களைய விழியிலையோ எண்ணந்தா னிலையோ
பொங்குமிடர்க் களவிலையே; பொறுக்கமுடி யாதே;
போகுமிடம் வேறுண்டோ புண்ணியனே! கூறாய்

சங்கையறக் குருவாகித் தரையினிலே அருளின்
சாந்தநிலை பெற்றிடுவேன் ; தழல்களெலாந் தணியும்;
தங்கவொளித் திருமேனி தாங்கிவரல் என்றோ
தவிக்கின்றேன் சண்முகனே ! தமிழியற்கை யரசே. க

ஊனுடலம் பெற்றுணர்ச்சி யுற்றநாள் முதலா
உறுதுயரஞ் சொல்லுதற்கும் உரைகளுண்டோ ஐயா !
கானுமிழும் எரியிடையே கடையன்தவிக் கின்றேன்
காண்பதற்குக் கண்ணிலையோ கருத்திலையோ அருளத்
தேனுகரும் வள்ளியுடைத் தெய்வமென உலகம்
செப்புகின்ற திறமென்னே ? திருவருளைப் பொழியாய்
வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழ்த்துபெருந் தேவே !
வளரியற்கைக் கோயில்கொண்ட வள்ளல்சிவ குருவே. உ

ஆரஎண்ணி எண்ணியகம் அனலாச்சே ஐயா!
அழுதழுது விழியெல்லாம் அழலாச்சே நோய்தான்
தீரவழி யுண்டோசொல் செல்வவள்ளி நாதா !
செய்துவிட்டேன் பிழைபலவும் சிறியஅறி வாலே
வீரவடி வேலேந்தி வினையறுக்க எழுவாய்
வேறுபுகல் இல்லையென வேதனைசெய் யாதே
சேரவருஞ் சேய்கடிதல் சிறந்ததந்தைக் கழகோ
செழுமியற்கைக் கோயில்கொண்ட தெய்வமயி லரசே. ௩

பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகும் அருளில்லார்க் கந்தப்
புவியுமிலை என்றுரைத்தார் பொய்யாமொழி யாளர்
தெருளிரண்டில் ஒன்றுமின்றித் திரிகின்றேன் இங்கே
திருவெல்லாம் விளங்குகின்ற தெய்வமுரு கையா !
இருளிருந்து கூவுகின்றேன் எடுத்தணைப்பா ரில்லை
இரங்குந்தாய் தந்தையென்றே இறைவ!நினை அடைந்தேன்
மருளிருக்கு மதியனென்று வாளாநீ இருந்தால்
வாழ்வதெங்ஙன் இயற்கையிலே வாழும்பெருந் துரையே.

பொருண்முடையும் அருண்முடையும் புகுந்தலைத்தல் அறி
பொருள்அருளை அடியவர்க்குப் பூக்கின்ற தருவே! [வாய்
அருண்முடையை யொழித்தென்னை ஆண்டுவிட்டால் போ
அல்லலெலாம் தொலைந்தகலும் ஆறுமுக வேலா! [தும்
சுருண்முகிழுந் தார்கடம்ப! சுத்தபரம் பொருளே!
சுந்தரனே! வள்ளிமகிழ் தோகைமயி லரசே!
தெருண்மனத்தில் திகழ்சிவமே! திருமாலே! என்றுஞ்
செறிஇயற்கைக் கோயிலுறை செல்வப்பெருமானே. ரு

கவலையெலாந் திரண்டுருண்டு கருத்தினிலே நின்றால்
கானமயில் வீர! நின்றன் கருணைபெறல் எங்ஙன்?
சவலையுற்று வாடுகின்றேன் சந்ததமும் இங்கே
சவலையற்றுக் கவலையிற்றுச் சாந்தமுற்று வாழப்
புவியினிலே மூச்சடக்கும் புன்னெறியில் செல்லேன்
போரூரா வேன்முருகா பொன்வண்ணா என்றும்
சிவமுதலே சண்முகனே சின்மயனே என்றும்
சேரவரும் எனையாள்வாய் திகழியற்கை மணியே. சா

வெங்கதிருந் தண்மதியும் வேலவ! நின் கோயில்
வேலைமலை காடுவயல் வெண்மணல்நின் கோயில்
பொங்கருவி ஓடைகளும் பூக்களுநின் கோயில்
பொன்வண்டு பொலிபறவை ஆன்மான்நின் கோயில்
மங்கையருங் குழவிகளும் மகிழ்தருநின் கோயில்
மாண்கலைகள் ஓவியமும் மறைகளுநின் கோயில்
இங்கடியன் உளங்கோயில் கொள்ளஇசை யாயோ
ஏழைமகன் உய்யவருள் இயற்கையிறை யோனே. எ

இயற்கையிலே நீயிருக்கும் இனிமைகண்ட ஆன்றோர்
எழிலழகை ஓவியத்தில் இறக்கிவைத்த காட்சி,
செயற்கையிலே கோயில்களாய்த் திகழ்ந்திருந்த தந்நாள்
சிற்பநுட்பத் தத்துவத்தில் சிறந்துநின்றோர் மக்கள்

பயிற்சிகுறை வருணப்பேய் பற்றியநாள் தொட்டுப்
பாழுங்கல் செம்பாகப் பாவிக்க லாச்சே
அயிற்கரத்து வேலவனே! அருமைத்திருக் கோயில்
அழகியற்கை மூலமெனும் அறிவுவிளக் கேற்றே. அ

உடலியற்கை உயிர்நீயென் றுண்மைநிலை காட்டும்
உயர்கோயில் உட்பொருளும் உறங்கிவிட்ட தம்மா
மடவருணச் சடங்கிடமாய் வேசையர்தம் வீடாய்
மடைப்பள்ளி பொருட்போர்கள் மலிகளனுய்க் கண்டு
படமுடியாத் துயரமதிற் படுகின்றார் பத்தர்
பத்தருளங் கோயில்கொண்ட பன்னிரண்டு கண்ணு?
நடனமெங்கு மிடுகின்ற நாயகனே! ஞானம்
நல்வழியில் வளர்ந்தோங்க நானிலத்தில் செய்யே. கூ

எக்கோயில் கெட்டாலும் எழிலிறையே! நின்றன்
இயற்கைவளக் கோயிலென்றும் இருப்பதன்றே? எவரும்
புக்கோடி ஆடிநின்று பொருந்திவழி படலாம்
புன்குறும்புச் சேட்டையிலை; பொலிவமைதி கூடும்;
சிக்கோதும் நெறிகளெல்லாஞ் சிதறஅருள் வேலா!
செங்கதிருங் கடலுமெனச் சிகியிலுறுஞ் சேயே!
இக்கோலம் இந்நிலையென் றெண்ணுமல் யார்க்கும்
இன்புசொரி கருணைமழை! எளியன்குறை தீரே. க0

காத்தல்

கத்தனே! உயிரைக் காக்க கந்தனே! அறிவைக் காக்க
சித்தனே! மனதைக் காக்க திகழ்புலன் ஐந்தைக் காக்க
அத்தனே! உறுப்பையெல்லாம் அழகுறக் காக்க காக்க
பத்தனே! உடலைக் காக்க பன்னிரு கரத்துச் சேயே. க

ஆதியே! என்னைக் காக்க அப்பனே! உறவைக் காக்க
நீதியே! ஊரைக் காக்க நித்தனே! நாட்டைக் காக்க
சோதியே! உலகைக் காக்க சூழ்நெறி காக்க காக்க
கோதிலாக் கலையைக் காக்க குமரனே! செல்வக் கோவே.

பொய்பகை பொறாமை லோபம் புகந்துறா வாறு காக்க
வெய்சினம் காழ்ப்பு வெஃகல் விரவிடா வாறு காக்க
நொய்பிணி கேடு வஞ்சம் நுழைந்திடா வாறு காக்க
செய்பணி சிறக்கக் காக்க சிவகுரு! தெய்வச் சேயே. ங

கொலைபுலை நீக்கி யெங்குங் குணஞ்செயல் அறிவைக் காக்க
அலைமன அவதி போக்கி அமைதியைக் காக்க காக்க
உலகெலாம் ஒன்றி நிற்க உயரறங் காக்க காக்க
கலைவளர் மதியந் தோயுங் கடிவரைச் செம்மைத் தேவே. ச

வாழ்த்து

அருள்பொழியும் முகம்வாழி அழகுதிருத் தோள்வாழி
உருள்கடம்பத் தார்வாழி ஒலிகோழி மயில்வாழி
இருள்கடியும் வேல்வாழி எழில்வள்ளி பிடிவாழி
சுருள்படிந்த தணிகைமுதல் தொல்பதிகள் வாழியரோ.

திருவாளர்-திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களால்

பாடப்பெற்ற

முருகன் அருள் வேட்டல்

முற்றிற்று.

குறிப்புரை

திருச்செந்தூர்

எ—அ. மண்...உயிரும் - இவை எட்டும் ஆண்டவன் உடல்; அட்டமூர்த்த மெனப்படும்.

கச. மூல ஒலி - பிரணவம்.

கரு - கசு இயற்கையே முருகன் ஏறும் நீலமயில் என்க. முருகன் இயற்கையை இயக்குவோன் என்பது உட்பொருள்.

கஎ. இச்சை - இச்சா சக்தி; வள்ளி. கிரியை - கிரியா சக்தி; தெய்வயானை. தத்துவ நுட்பங்களை உருவகப்படுத்திக்கூறல் மரபு.

கஅ. மூன்றுமலம் - ஆணவம், கன்மம், மாயை. மூன்றுசூர் - சூரன், சிங்கமுகன், தாரகன். மும்மலங்களை மூன்று சூர்களாகச் சொல்வது பௌராணிகம். இக்குறிப்பு வேறிடத்திலும் வருதல் காண்க.

உ0 - உக. புலன்கட்கும் மனதிற்குமுள்ள தொடர்பு வெளிப்படை. புலன்கள் மருள் வழியில் உழலும்போது மனமும் அவ்வழியுழல்வதும், புலன்கள் அருள் வழி நிலவும்போது மனமும் அவ்வழி நிலவுவதும் இயல்பு. அருள்வழி நிலவும் புலன்கள், மனதை மருள் வழியுழலச் செய்யாது, அருள்வழியில் நிறுத்தலான், இங்கே "மானவைம்புலன்கள் மருள் மனம் நீக்கி அருள் மனப்புலஞ்செய" என்று சொல்லப்பட்டது. புலன்கள் ஐந்து; மனம் ஒன்று; ஆக ஆறு. இவ்வாறும் ஆறு முகங்களாகும். முக்குற்றத்தினின்றும் நீங்கி, வாய்மையில் நின்று, ஞானத் தெளிவு பெறுவோர் அருள் வழியில் ஆறறிவுடன் விளங்குவரென்க. "அஞ்சு முகந் தோன்றில் ஆறு முகம் தோன்றும்" எனவரூஉந் திருவாக்கின் உட்பொருளை யோர்க.

உசு. அந்நிலை - ஒருமை நிலை.

சஎ. அம்மொழி வேட்டு - அவ்வொரு மொழி விரும்பி.

நிஎ. குரவர் - குருமார்கள். (சமயாசாரியர் பலர் கூற்றுக்கள் சொல்லால் வேறுபட்டிருப்பினும், கருத்தால் அவை யாவும் ஒருமைப் பாடுடையன என்றபடி.)

ருக. சமய வாதங்களில் கருத்திருத்தாது, சமயங்கள் யாவும் ஒரு முகமாக அறிவுறுத்தும் தொண்டில் கருத்தைச் செலுத்தல்வேண்டு மென்பது.

சு0. இயற்கை வழி நிற்றல் இறைவன் திருவடியை வழிபடுத லாகும்.

சுஉ. கருதியது அருளே - திருவுளங்கொண்டதும் நின்னருளே. "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி"—திருவாசகம்.

சுரு. முனைப்பு - ஜீவபோதம்; ஆணவம்.

எரு. புனல்விடு கயல் என - நீரைவிட்ட மீன்போல.

அ0. மயில் நீலம்; மணிசிவப்பு; இரண்டின் சேர்க்கையிலுள்ள வனப்பை யோர்க.

அஅ. அலமருகின்றார் - வருந்துகிறார் (அலமரல் - நெஞ்சஞ் சுழலல்)

கூஉ. மதவெறியர்கள் வதைத்தொழில் பூண்டதைச் சரித்திரங் களிற் காண்க. மதவெறியும் வதைத் தொழிலும் முறையே கடவுள் நெறியும் கடவுள் வழிபாடுமாகா.

கூசு. தறைமொழி - உலகில் பேசப்படும் பாஷைகள்.

திருப்பரங்குன்றம்

உ. குரங்கினின்றும் மனிதன் தோன்றினான் என்னுங் கொள்கை இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

க0. கூற்றுவனைக் காய்தலாவது மரணமிலாப் பெரு வாழ்வை நல்குவது.

பழமுதிர்சோலை

உ. பள்ளு - பள்ளுப்பாட்டு.

ங. விறலியர் - பாணர். பாணரின் யாழிசைகேட்கும் யானைக் கூட்டங்கள், தங்களை மறந்து அவ்விசையில் மயங்கி நிற்பது வழக்கம். அஃது இங்கே "விறலியர் யாழின் விருந்துணும் வேழ இனம்" என்று சொல்லப்பட்டது. "காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற்றொருத் தல் யாழ்வரைத்தங்கி"—கலித்தொகை.

ச. ஏழ்கதிர் - சூரியனுடைய ஏழ்கதிர். இழிபுனல் - இறங்கும் அருவிநீர்.

ரு. இடர்கள் பாறும் - துன்பங்கள் நீங்கும்.

௬. சுடர் - சூரிய சந்திரர். உண்மையில் - உன் இருப்பில்.

எ. அலைவு அழி பாடல். குவடு - சிறுகுன்று.

க0. சுகர்கள் என்றது சுகர் போன்றவர்களை என்க.

பழனி

ரு. புத்தர் - அஞ்ஞான உறக்கத்தினின்றும் எழுந்து ஞான விழிப்புப் பெற்றவர்.

எ. பாம்பு - குண்டலினி.

அ. முப்பத்தாறு தத்துவக் கட்டில்லாதவன் ஆண்டி. கூறுத மொழி - சொல்லாத வார்த்தை. "சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன் னண்டி தோழி"—தாயுமானுர். சீறுத - கோபியாத "சினத்தை நிந் தனை செயு முனிவரர் தொழ"—அருணகிரிநாதர்.

எ - அ. பழனிமலையின் உட்பொருள் இங்கே சுருங்கச் சொல் லப்பட்டது.

திருவேரகம்

க. பொன்னி - காவிரி. பொன்னி திருவேரகத்தின் பாங்கர் ஓடு தலால் அதனைக் குறிப்பிட்டது காண்க.

௩. ஆண்டவன் இயற்கை வடிவம் அமைதி கூட்டுதல் இயல்பு. அவ்வேளையில் உயிர்கள் எரி பகை கிளர்ச்சி முதலியவற்றினின்றும் விடுதலையடைந்து அமைதியுறுவதை "ஏலவார் குழலி யானேன்" என்று கூறியவாறு காண்க. அமைதி நிலையைப் பெண்ணிலை யெனக் கூறுதல் மரபு.

௪. விளைபசுங்கடல் - செழுமையாக விளைந்த பயிர்களாகிய பசிய கடல்.

ரு, ௬, அ. புலம் - பழனம் - செய் - வயல்.

எ. மருதம் - மருதப்பண்.

௯. பசுங்கடல் - பசிய பயிர்ப் பெருக்கு. புலன் விழி - புலன்கள் ஒன்றும் விழி. "ஐந்து பேர் அறிவுங் கண்களே கொள்ள"—சேக்கிழார். ஆண்டவனுக்கு மேனி, அருள் அல்லது இரக்கம். அவ் வருளைச் சக்தியென்று கூறுவது மரபு. "அருளது சத்தியாகும்"

என்றார் அருணந்தி சிவனார். சக்தி பெண் கூறுதலின், அதனைப் பசுமை என்று பாவலர் பாடுவதுண்டு. "காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்" எனவும், "சத்திதன் வடிவே தென்னில், தடையிலா ஞானமாகும்" எனவும் வரூஉம் அருணந்தி சிவனார் திரு வாக்கை நோக்குக. முருகனுக்குச் சக்தி வள்ளி. அவள் நிறம் பசுமை. இயற்கையின் பசுமையும் வள்ளியின் பசுமையும் செம்மேனி முருகனைப் பசுமேனியனாகக் காட்டுகின்றன என்றவாறு.

க0. இப்பாட்டிற்போந்துள்ள கருத்துக்கள் முதற்கணுள்ள திருச்செந்தூர்ப் பாட்டிலும் போந்திருத்தல் காண்க. முருகன் திருவுருவம் தத்துவ நுட்பங்களின் பொருளாயுள்ள தென்க. தெய்வப் பெண் - தெய்வயானை.

குன்றுதோறாடல்

க. காட்சிசெய் குன்று.

ரு. அந்தி வேளையில் ஒரு பக்கஞ் சூரியக் காட்சியும், மற்றொரு பக்கஞ் சந்திரக் காட்சியும் நேருமாறு செய்வது குன்று.

எ. மா - யானை. விலங்கினக்கோன் - சிங்கம்.

அ. காலை வேளை - இளமை. மாலை வேளை - முதுமை. நீல மங்கையர் - கரிய வேடப் பெண்கள்.

க0. வெய்யொளி - சூரிய ஒளி. தேற்றம் - தெளிவு. கூற்றைக் கொல்வது மாரணமிலாப் பெருவாழ்வை நல்குவது.

கதிர்காமம்

உ. கார் ஆலும் கான் - மேகம் தவழும் காடு.

ரு. ககனவழி - ஆகாய வழி.

அ. கடவு இன்றி - பாய்தலின்றி.

கழுகுமலை

௩. நிமல யோகர் - அமல யோகிகள். (முயன்று மூச்சைப் பிடித்தல் முதலியன மலயோகத்தின்பாற்பட்டன). அமலயோகம் குருவருளால் கூடுவது. செல் ஆர் - மேகம் பொருந்திய.

குன்றக்குடி

க. கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் ஏறிய புண் ஆறவும் என்றபடி.

உ. தெருவிலுள்ள மலைமேல் என்க. சேல்விழி - சேல்விழி மாதர்கள்.

ரு. செயல் - செய்தல். சிலைவேடர் என்றது காமகுரோத முதலிய தீக்குணங்களை. சிவவள்ளி என்றது சிவமயமான உயிரை. தீக்குணங்களை யொழிப்பது ஆண்டவன் அருள் ஞானமாதலின், "வேலவ" என்றது காண்க. வேல் - ஞானக்குறி.

எ. பெருமொழி - ஒருமொழி அதாவது சொல்லாத வார்த்தை.

அ. பிடி - தெய்வயானை. மான் - வள்ளி. விடல் - விடுதல்.

சென்னிமலை

கூ. கலை - கலைமான்.

க௦. சமர் என்றது மனப்போரை; சூரை என்றது ஆணவத்தை.

திருச்செங்கோடு

கூ. முருகப்பெருமான் இரண்டு தேவிமாரைக் கொண்டதன் நுட்பம், தாய்மை அன்பை ஒருபக்கம் காட்டாது, இருபக்கமுங் காட்டு வதை அறிவிப்பதாகும். ஆறுமுகம் முதலியவற்றின் தத்துவங்கள், முன்னே திருச்செந்தூர்ப் பாட்டிலும் பிறவற்றிலும் குறிப்பிட்டிருத் தல்காண்க.

வேளூர்

அ. சூரன் சிங்கமுகன் தாரகன் இவர்கள் மும்மலத்துக்கு அறி குறி. இவைகளின் சேட்டைகளை மூன்று சூரரின் போர்களாகக் கூறு தல் புராணமரபு.

கூ. "அறுபொறியாய்........"—இங்கே குறிக்கப்பெற்ற புராணக் கதை ஞானார்த்தமுடையது. அதனை "முருகன் அல்லது அழகு" என்னும் நூலில் விரித்துக் கூறியுள்ளேன்.

திருமயிலம்

க. வெங்கால் வாங்கி நிலவாக்கல் - அடர்ந்தநிழலால் வெயிலை நில வாக்கல்.

௩ - ௪ - ௫ - கழுகு, புலி, மகரம் - இவை ஆணவத்தின் நிலைமையைக் குறிப்பன.

௪. மரங்களிற் சிறந்த கல்லாலின் இலைவழிச் சூரிய ஒளியில் மூழ்குவது, உடல் நலமும் உயிர் நலமும் உண்டாக்கலால், ஈண்டுக் "கல்லாலிற் கதிருள் மூழ்கி" என்றது காண்க. உயிர்ப்பு - சுத்த பிராணன் (Ozone). கல்லாலின் கீழ்த் தக்ஷிணாமூர்த்தி வீற்றிருத்தல் ஈண்டுக் கருதற்பாலது.

௫. விண்சாய் - வானத்தைத் தொடுவதுபோன்ற காட்சி (Horizon.)

௭. தீ - தீமை.

திருப்போரூர்

௪. சிலையுழவர் - வேடர்கள்.

௫. தலையாலும் பசுங்கடல் - தலையசைக்கும் பசிய சோலை. இறைபோது - க்ஷணநேரம். நிறைவினில் - அமைதிப் பூரணத்தில்.

௬. தேவரீரைச் சிற்பர்கள் செய்த உருவ வாயிலாகவும், இயற்கை அழகு வாயிலாகவும் காணும் பேறு பெற்றேனாயினும், குருவாகக் காணுதல் வேண்டும் என்றபடி. குருதரிசனத்திற்குப் பின்னரே மனங்குவிதல் நிகழும் என்றவாறு.

௮. வான்கண்களாகிய கதிர்மதி.

௯. நாவலந் தீவு - ஜம்புத்தீபம். நமது நாடு, பாரதகண்டம் என்னும் பெயர் பெறுதற்கு முன்னர் நாவலந்தீவு என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது.

இளையனூர் வேலூர்

க. பயலை - பசலை; பசப்பேறல்; காதல் நோய்.

௯. கணி - கணிதன்; சோதிடன்.

குமர கோட்டம்

௬. அஞ்சு - ஐம்புலன்கள். முனிவர்களின் அகவிளக்கு, தன்னொளியை ஐம்புலன் வாயிலாக வீசுதல் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது.

எ. பலவற்றிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து நிற்பது ஒருமைச் சித்துப் பொருள் என்க.

அ. அமணருக்கு (சமணருக்கு) அருகன் ; பௌத்தருக்குப் புத்தன். கந்தமாதனம் இரண்டாம் பாட்டுக் குறிப்புரையையும், மூன்றும் பாட்டையும் பார்க்க.

திருத்தணிகை

க. கல்வி கேள்வி ஆராய்ச்சி முதலியன, முதல் முடிவு என்னும் எல்லைக்குள் அடங்குவன வாகலான், அக்கல்வி கேள்வி ஆராய்ச்சி முதலியவாற்றான் முதலும் முடிவும் இல்லாத பரம் பொருள் அடங்காது என்க.

இதுவோ பொருள் இதுவோ பொருள் என்று நெஞ்சை ஊன்றி ஊன்றி ஆராய்ந்தாலும், அவ்வாராய்ச்சியைக்கடந்தொளிருஞ் சோதியே கடவுள் என்பது.

உ. கடவுள், தாய்தந்தை சேயனுயிருத்தலாவது, சத் சித் ஆனந்த மாயிருத்தல் என்க.

மின்சாரம் எங்கும் நிலவியிருப்பினும், அதன் விளக்கம் பெற வேண்டின், இயந்திரம் அமைத்துத் தொழிற்படுத்தல் வேண்டும். அப்போதே அதன் விளக்கந் தோன்றும். கடவுளும் அத்தன்மைத்தே. கடவுள் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பினும், அன்புசெய்யும் ஓரிடத்திலேயே அது விளங்கித் தோன்றுதல் இயல்பு. ஆகவே, கடவுளை நினைந்து வழிபடுதற்கு ஒரு தனியிடம் வேண்டற்பாலதென்க.

தங்கமேனியர் - சித்தர்கள்.

௬. கடுநரகெய்தினும் காலும் வேலுங் காக்கும். வள்ளியென்றது, ஆன்மாவை. ஆன்மா இச்சாசத்தியின் கூறு.வள்ளி இச்சாசத்தி என்பது தத்துவம்.

௯. சாந்தம் சாந்தம் சிவம் என்பது உபநிடத மொழி.

எ. கையால் பணியும் பயிற்சி ; நெஞ்சால் நினைக்கும் பயிற்சி. கணிகை - தணிகைக்கு ஒருபெயர். விளக்கம் தணிகைப் புராணத்திற் காண்க.

கந்தமாதனம்

௧. கந்தமாதனம் என்பது முருகன் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி யுள்ள ஒரு சிறந்த இடம்.

௨. இங்கே முருகனை இறைமுதல் என்றும் குருவென்றும் சொல்லப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. முருகன் இறைமுதலா அல்லது குருவா என்னும் ஐயப்பாடும், இறைமுதலும் குருவும் ஒன்ரு வேரு என்னும் ஐயப்பாடும், இன்னோரன்ன ஐயப்பாடுகள் பலவும் பலர்க்கும் பலவாறு தோன்றுதல் இயல்பே. சமய வழக்கில் உழ ன்று கொண்டிருக்கு மட்டும் இவ்வையப்பாடுகள் நீங்குதல் அரிது. இது பற்றியே "சமயவழக் கொழித்தடியில் தனி நின்ருல் விளங் கிடுமே" என்றவாறு காண்க.

உலகுய்யத் தோன்றிய பெரியோருட் சிலர், கடவுளும் குருவும் ஒன்று என்றும், சிலர் கடவுளும் குருவும் வேறு என்றுங் கூறிச்சென் றனர். இவர்தங் கூற்றுக்கட்குப் பலதிற விரிவுரைகள் அறிஞர்களாற் பின்னே காணப்பட்டன. எங்குமுள்ள கடவுள் மாசற்ற மனமுடைய குருவின் உள்ளத்தில் சிறப்பாக விளங்கலானும், அக்குருவின் கரணங் கள் யாவும் கடவுள் வழியே இயங்கலானும், அவர்தஞ் செயல்களைக் கடவுள் செயலாக் கொண்டு, கடவுளையும் குருவையும் ஒன்றெனக் கொள்ளுதல் ஒருவித மரபு. இதனுல் கடவுள் இயலுக்கு இழுக்கு நேர்த லான், கடவுள் வேறு குருவேறு என்று வலியுறுத்தல் வேறுவித மரபு. இவ்விரு மரபின் நுட்பம் ஏட்டுச் சமயவாதங்களைக் கடந்து இறை பணியில் நிற்குங்கால் இனிது விளங்கும் என்க.

௩. கொடி - பெண் கொடி.

போது

௧. தமிழ் - இனிமை.

௨. வள்ளி என்றது அருளிச்சையை.

௩. பொய்யா மொழியாளர் - திருவள்ளுவர்.

௪. குருநாதன் அறிவுறுத்தலின்றிச் சோதி தரிசன வேட்கை கொண்டு, மூச்சைப் பிடித்தல் தவறு. அதனுல் விபரீதம் விளைதல் உண்டு. அமைதி யெனும் பெண்ணுடன் வாழ்ந்து, காம குரோதங்

களை நாளடைவில் ஒடுக்கி, உயிர்களிடத்தில் அன்பு பூண்டு, தொண்டு செய்யச் செய்யப் பயன் கருதாமை (நிஷ்காமிய கருமம்) ஓங்கி நிற்கும். அதனால் வாய்மை நிலக்கும். அவ்வாய்மை ஆண்டவன் உண்மையில் உயிரை நிலை பெறுத்தும். அவ்வுண்மை நிலை குருநாதனைக் கூட்டும். குரு மொழியால் அமல யோகங் கூடும். அமல யோகமே பெரியோர்கள் கூறியது. மல யோகம் உடல் நலன் கருதிச் செய்யப் படுவது. அதனையும் முறைப்படி செய்தல் வேண்டும்.

எ. மறைகள் - உலகிலுள்ள எல்லாச் சமய வேதங்கள்.

அ. வருணம் - பிறப்பிலேற்பட்ட வருணாச்சிரமம்.

வாழ்த்து

பிடி - தெய்வயானை.

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை.

திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்

இயற்றிய நூல்கள்

தமிழ் மணம் வேண்டுமோ, விடுதலை வேண்டுமோ,
பெண்ணுரிமை வேண்டுமோ,
தீண்டாமை யொழிதல் வேண்டுமோ,
சமரசம் வேண்டுமோ, சன்மார்க்கம் வேண்டுமோ,
இயற்கை யின்பம் வேண்டுமோ,
வீரச்சுவை ததும்பப் பேசவும் எழுதவும் வேண்டுமோ?

வேண்டுமானால்

"நவசக்தி" ஆசிரியர் திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் இயற்றிய நூல்களை வாங்கிப் படித்துப் பாருங்கள். அந் நூல்கள் வருமாறு:—

	ரூ.	அ.
பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை ...	2	0
தமிழ்த் தென்றல்	2	0
மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்	2	8
முருகன் அல்லது அழகு	1	0
இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்	0	12
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே	0	8
சைவத்தின் சமரசம்	0	8
சைவத்திறவு	0	8
கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்	0	4
தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்	0	4
சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து	0	8
நாயன்மார்	0	3
சைவ சமய சாரம்	0	1
இமயமலை அல்லது தியானம்	0	6
தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்	0	4
உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப் பாடல்	0	4
முருகன் அருள்வேட்டல்	0	4

காரைக்காலம்மையார் பதிகங்கள் (திரு. வி. க. இயற்றிய அரும் பதவுரையுடன்)	0	6

இந்நூல்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் வாங்குவோர்க்குத் தபாற்செலவின்றி மணியார்டர் கமிஷன் கழித்து வி.பி-யில் அனுப்பப்படும்.

முருகவேள் புத்தகசாலை,
12, கணபதிமுதலி தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை.